

ΚΑΤΑΡΤΙΣΙΣ

«Τοῦτο δὲ καὶ εὐχόμεθα, τὴν ὑμῶν κατάρτισιν» (Β' Κορινθ. ιγ', 9)

«Ὁ καιρὸς καὶ χρόνος ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐξουσίᾳ θέμενος».
(Γ. Ρικάν Γ. Μ. Ἀγ. Σκέπης Χαλκειῦ).

Τεύχος 32ον ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ - ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2017

ΓΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΧΙΟΥ, ΦΑΡΩΝ & ΟΙΝΟΥΣΣΩΝ

ΔΙΜΗΝΙΑΤΟ ΔΕΛΤΙΟ
ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΚΑΤΑΡΤΙΣΕΩΣ
ΧΙΟΣ

Ἐξῆς Ναός Ἁγίων Ἀποστόλων Κυφέλης (Ναός Κωνσταντίνου Κανάρη).

Τό στασίδιον τοῦ πυρπολητοῦ Κωνσταντίνου Κανάρη
εἰς τόν Ἱ. Ναόν Ἁγίων Ἀποστόλων Κυφέλης.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
ΧΙΟΥ, ΨΑΡΩΝ & ΟΙΝΟΥΣΣΩΝ

Έν Χίω τῇ 29ῃ Δεκεμβρίου 2016

Μνήμη τῶν ὑπὸ τοῦ Ἱερώδου ἀναιρεθέντων υἱῶν

Πρωτ. 2910

Ἀριθμ.

Διεκπ. 1783

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΑΡ. 27

Πρὸς

Τὸν Ἱερόν Κληρὸν

καὶ τὸν εὐσεβῆ λαόν

τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Μητροπόλεως

«Θεμέλιον ἄλλον οὐδεὶς δύναται θεῖναι παρά τὸν κείμενον,
ὃς ἐστὶν Ἰησοῦς Χριστός» (Α' Κορινθ. γ', 11)»

Χριστιανοί μου!

Ὁ κατ' ἐξοχὴν σεβαστός χώρος κάθε ἀνθρώπου εἶναι ἡ οἰκία του, τό σπίτι του, εἶναι ὁ χώρος στὸν ὁποῖο κατοικεῖ ὁ ἴδιος καὶ ἡ οἰκογένειά του, ἐκεῖ ὅπου ἀνατρέφει τὰ παιδιὰ του, φροντίζει τοὺς προγόνους του, προγραμματίζει τὴν πορεία του, ἀναπαύεται ἀπὸ τὴν ἐργασία του. Εἶναι ἡ γλυκειὰ κυψέλη τῆς ζωῆς του. Γι' αὐτό οἱ ἀρχαῖοι τοῦ εἶχαν δώσει ἱερότητα στό μυθικὸ πρόσωπο τῆς Ἑστίας, τό Σύνταγμα τῆς Πατρίδος μας τοῦ παρέχει προστασία.

Ἰδιαίτερη, λοιπόν, σημασία ἔχει ἡ κατασκευὴ κάθε οἰκίας καὶ συγκεκριμένα ἡ θεμελίωσή της. Ὅσο πιὸ γερά εἶναι τὰ θεμέλια, τόσο πιὸ ἀκλόνητο εἶναι ἓνα σπίτι.

Ἄν, ὅμως, δίδουμε τόση σημασία στὰ θεμέλια ἐνὸς ἀψύχου οἰκήματος, πόσο μεγαλύτερη πρέπει νὰ δώσουμε στό θεμέλιο ἐνὸς ἔμψυχου οἰκοδομήματος ποὺ εἶναι ὁ ἄνθρωπος!

Γι' αυτό ο Απόστολος Παῦλος συνιστᾷ τὸ μόνο κατάλληλο θεμέλιο γιὰ τὴ ζωὴ μας, τὸν Χριστὸ «Θεμέλιον ἄλλον οὐδεὶς δύναται θεῖναι παρὰ τὸν κείμενον, ὃς ἐστὶν Ἰησοῦς Χριστός» (Α' Κορινθ. γ', 11)».

Ὁ ἄνθρωπος ὁ ἴδιος δὲν δύναται νὰ εἶναι θεμέλιο ἄλλου ἀνθρώπου. Ὁ ἰσχυρότερος ἄνθρωπος εἶναι ἀδύναμος. Ὁ πλουσιότερος ἄνθρωπος εἶναι πτωχός. Ὁ σοφότερος ἄνθρωπος εἶναι ἀμαθής. Οἱ ἄνθρωποι ἐθεοποίησαν ἄλλους ἀνθρώπους, ἔργα τους, ἰδεολογίες τους, συστήματά τους, καὶ ὅλα ἀπεδείχθησαν καταστροφικά. Ἡ πρόοδος τῆς ἀνθρώπινης ἐπιστήμης ὁδήγησε στὰ πυρηνικά ὅπλα. Τὰ κοινωνικά ἰδεολογικά συστήματα ὁδήγησαν σὲ ὀλοκληρωτισμούς. Ὅλα αὐτὰ ἐζημίωσαν τὸν ἄνθρωπο. Ὁ Προφήτης Τερεμίας διαπιστώνει τίς συνέπειες: «ἐπικατάρατος ὁ ἄνθρωπος, ὃς τὴν ἐλπίδα ἔχει ἐπ' ἄνθρωπον καὶ στηρίζει σὰρκα βραχίονος ἐπ' αὐτόν (ιζ', 5)».

Μοναδικό θεμέλιον εἶναι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, διότι εἶναι Θεός. Εἶναι ἡ Σοφία καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ. Εἶναι «ὁ θαυμαστός σύμβουλος» κατὰ τὸν Προφήτη Ἡσαΐα (θ', 6). Εἶναι ὁ ὁδηγός. Ὁ Ἰδιος διεκήρυξεν: «Εγὼ εἰμι ἡ ὁδὸς καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωὴ» (Ιωάν. ιδ', 6). Εἶναι ἡ ἀγάπη «Οὕτως ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον» καὶ ἔγινε ἄνθρωπος καὶ ἐσταυρώθηκε.

Εἶναι παντοδύναμος, παντοκράτωρ, αἰώνιος καὶ ἀκατάλυτος. Μένει ἀναλλοίωτος εἰς τοὺς αἰῶνες. Μέσα στοὺς αἰῶνες ἐπιτέθηκαν ἐναντίον τοῦ Χριστοῦ οἱ ἰσχυροὶ καὶ οἱ σοφοὶ τῆς γῆς. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα «αὐτοὶ συνεποδίσθησαν καὶ ἔπεσαν». Ὁ ἀκρογωνιαίος λίθος, ὁ Χριστός, μένει εἰς τὸν αἰῶνα καὶ ἐπαληθεύεται τὸ ἀγιογραφικὸ «ὁ πεσὼν ἐπὶ τὸν λίθον τοῦτον συνθλασθήσεται· ἐφ' ὃν δ' ἂν πέσῃ λικμήσῃ αὐτόν» (Ματθ. κα', 44) δηλαδή «ὅποιος πέσει ἐπάνω σ' αὐτὸ τὸ βράχο θὰ κονιορτοποιηθεῖ.

Χριστιανοί μου!

Καὶ σέ ἐμᾶς σήμερα, στήν ἀρχὴ ἑνὸς νέου ἔτους, δίδεται ἡ εὐκαιρία νὰ ἐπανεξετάσουμε τὰ θεμέλιά μας. Νὰ μὴν παρασυρθοῦμε ἀπὸ κοσμικά, ἀνθρώπινα πρόσωπα, μεγάλα καὶ τρανά. Νὰ μὴν ἐκθαμβωθοῦμε ἀπὸ σβησμένα ἀστέρια, πού δὲν

είχαν ποτέ φῶς. Νά μὴν δώσουμε τὴν καρδιά μας σέ ὕλικά πράγματα καί ἐφήμερες δόξες ἢ ἀπολαύσεις. Λιότι τὸ οὐκοδόμημά μας θά καταπέσει. Ὡς Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί καί ὡς Ἕλληνες γνωρίζουμε ὅτι ἡ ἀσφάλεια τοῦ οἰκοδομήματος εἶναι τὰ πνευματικά θεμέλια.

Αὐτό τό θεμέλιο εἶναι ὁ Χριστός!

Ὁ Χριστός εἶναι ὁ μόνος πού μεριμνᾷ γιὰ τὴν ζωὴ μας καί γιὰ τὴν σωτηρία μας «ἐπίρριψον ἐπὶ Κύριον τὴν μέριμνάν σου, καὶ αὐτός σε διαθρέψει» (Ψαλμ. νδ', 23).

Ὁ Χριστός εἶναι ἡ μόνη ἐλπίδα μας γιὰ τὰ ὁράματα καί τίς προσδοκίες τῆς ἐπίγειας καί τῆς οὐράνιας πορείας μας «ἀπὸ φυλακῆς πρωΐας μέχρι νυκτός· ἀπὸ φυλακῆς πρωΐας ἐλπισάτω Ἰσραὴλ ἐπὶ τὸν Κύριον» (Ψαλμ. ρκθ', 6).

Ὁ Χριστός λοιπόν πρέπει νά εἶναι τὸ μόνον ἀκλόνητον καί ἀρραγές θεμέλιο τοῦ ἑαυτοῦ μας, τῆς οἰκογενείας μας, τῆς Πατρίδος μας, τῆς Ἐκκλησίας μας. Στό Χριστό πρέπει νά στηρίζεται ἡ συμπεριφορὰ μας. Στόν Χριστό πρέπει νά στηρίζεται ἡ δημιουργία τῶν οἰκογενειῶν μας. Στό Χριστό πρέπει νά στηρίζεται ἡ Παιδεία τῆς Ἑλλάδος, ὁ Στρατός μας, ὁ πολιτισμός μας, ἡ κοινωνία μας. Στόν Χριστό πρέπει νά στηρίζεται ἡ ζωὴ καί ἡ διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας μας.

Χριστιανοί μου!

Γιὰ τό νέο ἔτος αὐτό ἃς εἶναι τό σύνθημά μας «Θεμέλιον ἄλλον οὐδεὶς δύναται θεῖναι παρὰ τὸν κείμενον, ὅς ἐστιν Ἰησοῦς Χριστός» (Α' Κορινθ. γ', 11)».

Τό μόνο θεμέλιό μας εἶναι ὁ Χριστός.

Μέ πατρικές εὐχές

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

+ Ο ΧΙΟΥ, ΨΑΡΩΝ ΚΑΙ ΟΙΝΟΥΣΣΩΝ ΜΑΡΚΟΣ

ΜΗΝΥΜΑ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΟΡΤΑΣΜΟ
ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ ΙΕΡΑΡΧΩΝ

(30 Ιανουαρίου 2017)

Πρός τούς Εκπαιδευτικούς όλων τών βαθμίδων

Αγαπητοί μας εκπαιδευτικοί,

Ο φετινός εορτασμός τών τριών Ιεραρχών προσφέρει, όπως κάθε χρόνο, τήν ευκαιρία προς όλους όσοι εμπλέκονται στην υπέροχη αλλά και υπεύθυνη αποστολή τής διαπαιδαγώγησης τής νέας γενιάς, να προβληματιστούμε γιά τήν ποιότητα καί τό μέλλον τής παιδείας σιόν τόπο μας καί νά επαναπροσδιορίσουμε τούς στόχους μας.

Η σημερινή πραγματικότητα αναδεικνύει μέ ανάγλυφο αλλά καί όδυνηρό τρόπο τίς συνέπειες τών λαθών καί τών παραλείψεών μας. Διαμορφώσαμε κοινωνία στηριγμένη στην άτομική καταξίωση, στην ταύτιση τής επιτυχίας μέ τόν καταναλωτισμό καί τήν ανάδειξη τών νοητικών δεξιοτήτων ως βασικού εργαλείου επίλυσης τών πολυποίκιλων ανθρωπίνων αναγκών.

Αποτέλεσμα τής αντιμετώπισης αυτής αποτελεί ή απογοήτευση καί ή παθητικότητα τών ανθρώπων, κυρίως όμως τών μαθητών μας. Τά νεανικά τους όνειρα καί οί ευγενείς τους κόθοι προσαρμόζονται γρήγορα καί βίαια στην αναγκαιότητα πρόσκαιρης ακαδημαϊκής επιτυχίας, ή όποία δέν μπορεί νά εξασφαλίσει πλέον ούτε τήν στοιχειώδη επιβίωση. Ως συνέπεια αυτού του γεγονότος γινόμαστε όλοι μάρτυρες πρωτόγνωρης νεανικής καταθλίψεως, ιδιότυπης εξαρτήσεως από τίς ηλεκτρονικές συσκευές καί εξάρσεως παραβατικών συμπεριφορών κάθε είδους.

Οί τρεις Ιεράρχες έζησαν στό παρελθόν, μέ τή ζωή καί τό έργο τους όμως άπαντούν στά άδιέξοδα του παρόντος καί μάς καλούν στην υλοποίηση του όράματος ενός φωτεινότερου μέλλοντος. Η έποχή τους, όπως καί ή δική μας, υπήρξε περίοδος μεγάλων ανατροπών καί μεταβάσεως σ' ένα διαφορετικό κόσμο. Η σκέψη τους όμως υπήρξε συνθετική. Εντόπισαν τούς θησαυρούς του παρελθόντος, απορρίπτοντας παράλληλα όλα εκείνα τά στοιχεία τής δεισιδαιμονίας καί τής πλάνης, πού δέν ήταν πλέον σέ θέση νά άπαντήσουν σέ βασικά έρωτήματα τής ανθρωπίνης υπάρξεως. Μαθήτευσαν σέ κάθε πεδίο τής τότε έπιστήμης, παρέμειναν όμως πάντα σταθεροί αναζητητές του βαθύτερου νοήματος τής ζωής. Καλλιέργησαν μέ συνέπεια τόν νοΰ καί

τὴν ψυχὴ τοῖς, διατήρησαν ὁμῶς διαρκῶς στραμμένη τῇ ματιᾷ τοὺς στίς ἀνάγκες τῆς κοινωνίας, μετατρέποντας τίς δεξιότητες καὶ τίς γνώσεις τοὺς σέ ἐργαλεῖα ἀγάπης καὶ ἀλληλεγγύης.

Ὁ Μέγας Βασίλειος ὑπῆρξε ἀληθινὸς πανεπιστημίων καὶ ἀναδείχτηκε κορυφαῖος ἐρευνητὴς θεωρητικῶν καὶ θετικῶν ἐπιστημῶν. Συγχρόνως, ἀναδείχτηκε ἰδρυτὴς ἐνὸς τεράστιου φιλανθρωπικοῦ ἔργου.

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος καλλιέργησε σέ ὑπέρτατο βαθμὸ τὴν λογικὴ σκέψη καὶ τὴν γλωσσικὴ διατύπωση. Παράλληλα, ἡ ἀγάπη τοῦ, κυρίως πρὸς τοὺς νέους, τὸν κατέστησε ἕναν ἀπὸ τοὺς κορυφαίους παιδαγωγούς. Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος ἀφομοίωσε δημιουργικὰ ὅλη τὴν σοφία τῶν Ἀρχαίων Ἑλλήνων καὶ συνδύασε τὴν γνώση μὲ τὴν καλλιτεχνικὴ ἔκφραση καὶ εὐαισθησία. Αὐτὸ ὁμῶς δέν τὸν ἐμπόδισε νὰ ἀναλώσει τὴ ζωὴ τοῦ στὴν πνευματικὴ καὶ ὑλικὴ στήριξη τοῦ ποιμνίου τοῦ.

Αὐτὸς ὁ συνδυασμὸς λόγων καὶ ἔργων τοὺς καθιστᾷ πρότυπα καὶ σήμερα. Ὡς στυλοβάτες τῆς Ἑλληνορθόδοξης παράδοσής μας, μᾶς προτείνουν τὴν ἀγιότητα τῆς ζωῆς ὡς προϋπόθεση ἀληθινοῦ ἀνθρωπισμοῦ, σιηρηγμένου στὴν πίστη πρὸς τὸν Θεὸ καὶ στὴν ἀγάπη πρὸς ὅλους ἀδιακρίτως. Μέσα σέ αὐτὸ τὸ πλαίσιο ἡ γνώση θὰ ἐπανέυρει τὸ βαθύτερο νόημά της καὶ τὸ σχολεῖο θὰ μεταβληθεῖ σέ χώρο ὑπαρξιακῆς ὁλοκληρώσεως, πνευματικῆς καλλιέργειας καὶ καλλιτεχνικῆς δημιουργίας.

Ἀγαπητοὶ μας ἐκπαιδευτικοί,

Οἱ καιροὶ ἀπαιτοῦν τὴ συνεργασία ὅλων μας, πρὸς ὄφελος τῶν παιδιῶν μας καὶ τῆς κοινωνίας μας. Ὡς ποιμαίνουσα Ἐκκλησία, μὲ ἀφορμὴ τὸν ἐορτασμό τῶν ἐφόρων τῆς παιδείας μας τριῶν Ἱεραρχῶν, σᾶς διαβεβαιώνουμε πὺς εὐρισκόμεθα μὲ ὅλες μας τίς δυνάμεις στὸ πλευρό σας, ἀρωγοὶ σέ κάθε σας ἀνάγκη.

Στίς προσπάθειές σας γιὰ τὴν ἐκπλήρωση τῶν κοινῶν μας στόχων ἐν μέσῳ ἀντίξων συνθηκῶν, οἱ ὁποῖες ἀπαιτοῦν θυσιαστικὸ φρόνημα καὶ ὑπέρβαση δυνάμεων, προσευχόμεθα μὲ θερμῇ, ὥστε τὸ παράδειγμα τῶν τριῶν μεγάλων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας νὰ σᾶς ἐμπνέει καὶ νὰ σᾶς ἐνισχύει.

Με πατρικὴ ἀγάπη καὶ θερμὲς εὐχές

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

ΚΑΙ ΤΑ ΜΕΛΗ ΤΗΣ ΔΙΑΡΚΟΥΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ

ΜΗΝΥΜΑ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΟΡΤΑΣΜΟ
ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ ΙΕΡΑΡΧΩΝ
(30 Ιανουαρίου 2017)

Πρός τούς μαθητές καί τίς μαθήτοισ
 όλων τών ἑλληνικῶν Σχολείων

Αγαπητά μας παιδιά,

Σήμερα εορτάζουν τρεις Άγιοι, τρεις Ίεράρχες ὅπως τούς ἀποκαλεῖ ἡ Ἐκκλησία μας, ἀφοῦ καί οἱ τρεῖς ἀναδείχτηκαν ἐπίσκοποι. Ἄν καί ἔζησαν πρὶν 17 περίπου αἰῶνες, ἡ Ἐκκλησία ὄχι μόνον τούς τιμᾷ, ἀλλά τούς ἔχει ἀνακηρύξει καί προστάτες τῆς Παιδείας. Ποιάς παιδείας ὁμῶς; Μήπως παιδείας, ἡ ὁποία ρίχνει ὅλο τὸ βάρος τῆς στήν ἀνάπτυξη τῆς λογικῆς, παραμελώντας καί ἄλλα κέντρα τῆς ἀνθρώπινης ὑπαρξῆς, ὅπως τὸ συναίσθημα καί τὸ σῶμα; Μήπως παιδείας, ἡ ὁποία διαμορφώνει ἀνθρώπους πού εἶναι σέ θέση νά σκέφτονται μόνον τὴν ἀτομικὴ τους ἐξέλιξη, ἀδιαφορώντας γιὰ τὸν συνάνθρωπό τους καί γιὰ τὰ μεγάλα προβλήματα τῆς οἰκουμένης; Μήπως παιδείας, πού ἀξιολογεῖ τούς ἀνθρώπους ἀνάλογα μέ τίς ἐπιδόσεις τους, ἀδιαφορώντας γιὰ τὰ ιδιαίτερα χαρίσματα καί χαρακτηριστικά του κάθε μαθητῆ ξεχωριστά;

Δέν εἶναι αὕτη ἡ παιδεία πού ὁραματίστηκαν οἱ τρεῖς Ίεράρχες, ὁ Μέγας Βασίλειος, ὁ Γρηγόριος ὁ Θεολόγος καί ὁ Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος. Ἄν καί οἱ τρεῖς ἔφτασαν στήν κορυφή τῆς ἐπιστήμης τοῦ καιροῦ τους, ἂν καί οἱ τρεῖς εἶχαν τὴν εὐκαιρία νά ἀποκτήσουν φήμη καί πλοῦτο, προτίμησαν νά ἀφιερῶσουν τὴ ζωὴ τους στὴν ὑπηρεσία τῶν ἀνθρώπων τοῦ καιροῦ τους, ἀγωνιζόμενοι γιὰ μεγάλα κοινωνικά προβλήματα, ὅπως ἡ ἀμάθεια καί ἡ κοινωνικὴ ἀδικία.

Παρά τὰ μεγάλα τους χαρίσματα καί τὴν μόρφωσή τους, δέν κλείστηκαν σ' ἓνα γραφεῖο ἢ ἓνα ἐργαστήριο. Δέν ἔκαναν τὴν γνώση αὐτοσκοπό. Ἡ ματιὰ τους ἦταν διαρκῶς στραμμένη στὰ μεγάλα προβλήματα τῆς ἐποχῆς τους, πού δέν διαφέρουν καί πολὺ ἀπὸ αὐτὰ τῆς δικῆς μας ἐποχῆς. Ἀφουγκράστηκαν τὸν πόνο τῶν ἀνθρώπων, τὸν ἔκαναν δικό τους καί θέλησαν νά τὸν ἀπαιλύνουν μέ κάθε τρόπο. Ἐτσι τὰ ταλέντα καί οἱ γνώσεις τούς ἔγιναν ἐργαλεῖα ἀγάπης.

Ὁ Μέγας Βασίλειος δημιουργοί τὴν Βασιλειάδα, πολιτεία ἀγάπης γιὰ ἀνθρώπους καὶ κάθε ἀνάγκης.

Ὁ Γρηγόριος ὁ Θεολόγος δὲν ἔπαψε στιγμὴ νὰ ἀναλώνεται γιὰ τὴν ἐπισκοπὴ του.

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, ἀρχικὰ στὴν Ἀντιόχεια καὶ κατόπιν στὴν Κωνσταντινούπολη, θέλησε νὰ μὴν ἀφήσει οὔτε ἓναν ἀστεγὸ χωρὶς στέγη, οὔτε ἓνα φτωχὸ χωρὶς τροφή, οὔτε μία χήρα ἢ ἓνα ὀρφανὸ χωρὶς συμπαράσταση.

Παράλληλα, καὶ οἱ τρεῖς ἔγραψαν ἔργα ποὺ ἀκόμη διδάσκονται σὲ πανεπιστήμια ὅλου τοῦ κόσμου. Δὲν ἀποσκοποῦσαν ὅμως στὴν προσωπικὴ τους καταξίωση. Τὸ ἐνδιαφέρον τους στράφηκε στὴ διαμόρφωση ἀνθρώπων, ὄχι μόνον μὲ γνώσεις, ἀλλὰ καὶ ἦθος, ἀρχές καὶ ἀξίες, ὅπως ἡ ἀγάπη καὶ ἡ δικαιοσύνη. Δίδαξαν μὲ τὸν λόγο, τὴν πένα, κυρίως ὅμως μὲ τὴ ζωὴ τους, πὼς ὁ καλύτερος κόσμος θὰ προέλθει ἀπὸ ἀνθρώπους μὲ ὑψηλὴ μόρφωση, ἐσωτερικὴ γαλήνη καὶ ἔργα ἀγάπης πρὸς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ἀδιακρίτως.

Τέτοια Παιδεία χρειαζόμαστε σήμερα. Ἡ γνώση καὶ ἡ τεχνολογία ἐξελίσσονται μὲ ραγδαίους ρυθμούς, ἡ εὐαισθησία καὶ ἡ ἀνθρωπιά ὅμως ὕλο καὶ ὑποχωροῦν. Ἡ ἐπιστήμη προοδεύει, ὁ κόσμος ὅμως συνεχίζει νὰ φοβᾶται, νὰ ἀγωνιᾷ καὶ νὰ ἀπελπίζεται. Νά, λοιπόν, γιατί οἱ τρεῖς Ἱεράρχες ἐρχονται σήμερα νὰ προτείνουν ἐκπαιδευτικὸ σύστημα μὲ προτεραιότητα τὸν ἀνθρώπο καὶ τίς ἀνάγκες ὄχι μόνο τοῦ μυαλοῦ, ἀλλὰ καὶ τῆς καρδιάς του. Οἱ τρεῖς Ἱεράρχες χτυποῦν σήμερα τὴν πόρτα τῶν σχολείων μας καὶ μᾶς καλοῦν νὰ ἀνακαλύψουμε τὸ ἀληθινὸ νόημα τῆς γνώσης. Ἐκεῖνοι τὸ βρῆκαν. Ἄς τοὺς ζητήσουμε νὰ μᾶς ἐμπνέουν πάντοτε, ὥστε παράλληλα μὲ τὴ γνώση νὰ βρῖσκουμε τὴν ἀληθινὴ χαρὰ ποὺ προσφέρει Ἐκεῖνος ποὺ τόσο πολὺ πίστεψαν καὶ ἀγάπησαν οὐτὴ δική τους ἀγιασμένη πορεία: Τὸν Χριστό μας.

Ἡ χάρη τους νὰ σᾶς συνοδεύει πάντα στὴν προσπάθειά σας.

Με πατρικὴ ἀγάπη καὶ θερμὲς εὐχές

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ
ΚΑΙ ΤΑ ΜΕΛΗ ΤΗΣ ΔΙΑΡΚΟΥΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ

ΟΜΙΛΙΑ
ΣΕΒ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΧΙΟΥ κ. ΜΑΡΚΟΥ
ΣΤΟΝ Ι. ΝΑΟ ΑΓ. ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ
(ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΚΑΝΑΡΗ)
ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ 15^{ΗΝ} ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 2017

Α'

*«Κατάρτα άκατανόητη, άσπλαχνη μαύρη μοίρα,
νά ' ναι οί νεκροί μας άφθαρτοι, νά ' ναι ή ζωή μας στείρα».*

Μέ τά λόγια αυτά, Χριστιανοί μου, ό ποιητής εκείνος, τήν ποίηση του όποιου ό Γιάννης Βλαχογιάννης χαρακτήρισε «Σουλιώτισσα άρματωμένη μέ γιαταγάν», ό μεγάλος Αριστοτέλης Βαλαωρίτης, κατακλύζει τό έπιτύμβιο, θά έλεγα, ποίημά του, τό άφιερωμένο στόν γενναιότερο άνδρα πού γνώρισε ό κόσμος τά χρόνια της Έλληνικής Έπαναστάσεως και έναν από τους γενναιότερους άνδρες όλων των εποχών στόν κόσμο μέ βάση τήν επικινδυνότητα των ήρωικών του κατορθωμάτων, τόν Ψαριανό πυρπολητή, τόν Κωνσταντίνο Κανάρη.

Καί αυτός ό άνθρωπος αποτελεί, θά έλεγα, σήμερα τήν Λυδία λίθο για νά κρίνουμε, για νά ζυγίσουμε και τήν δική μας παρουσία, και τήν δική μας συμπεριφορά. Θά διερωτηθει κανείς, ποιό είναι τό έρεισμα πού ένας εκκλησιαστικός άνδρας προχωρά στο νά μιλήσει για ιστορικά και δή έθνικά θέματα. Τήν απάντηση μάς τή είχε δώσει τό 1990 σέ μιá ραδιοφωνική έκπομπή του ραδιοφώνου της Ίερās Μητροπόλεως Δημητριάδος, ό τότε Μητροπολίτης Δημητριάδος και Αλμυρού και μετέπειτα Αρχιεπίσκοπος Αθηνών και Πάσης Ελλάδος, κυρός Χριστόδουλος. Είχε πει, ό εκκλησιαστικός αυτός άνδρας: «Ο Θεός είναι άπειρος, και όμως ενώ ό Θεός είναι άπειρος «έκκένωσεν έαυτόν», άδευασε τόν έαυτό Του, τόν έλαττεινάκι, τόν περιόρισε και έγινε άνθρωπος για νά σώσει τό ανθρώπινο γένος. Καί ή Εκκλησία μας πού είναι οικουμενική, πού απευθύνεται προς «πάντα άνθρωπον ερχόμενον εις τόν κόσμο», πού προσκαλεί «πάν γένος ανθρώπων» και «πάντα τά έθνη» για νά γνωρίσουν «του φρικτού μυστηρίου τήν δύναμιν», στοιχούσα τώ παραδείγματι του θείου Δομήτορος και Ίδρυτου της και εκείνη, μέσα στο ιστορικό γίγνε-

σθαι ἐκκένωσεν ἐαυτήν καί ἐπεριόρισε τόν ἑαυτὸν της καί ἐγινε ἐθναρχοῦσα τοῦ γένους τῶν Ἑλλήνων ἀφ' ἑνός μὲν γιὰ νά στηρίξει σέ κρίσιμες ὥρες τῆς ἱστορίας αὐτόν τόν τόπο, ἀφ' ἑτέρου δέ γιὰ νά ὀδηγήσει καί ἄλλους λαούς στό φῶς τοῦ Εὐαγγελίου μέ τόν ἐκχριστιανισμό καί τόν ἐκπολιτισμό». Ἀλλωστε κατά τήν θεολογική διδασκαλία της Ἐκκλησίας μας, ἡ ἐννοια τῶν Ἐθνῶν δέν εἶναι μεταπειωτική κατάσταση τοῦ ἀνθρώπου πού ὀφείλεται στήν ἀπομάκρυνσή του ἀπό τόν Θεό, ἀφού κατά τά βιβλία τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ὁ Θεός «ἐποίησεν πᾶν ἔθνος ἀνθρώπων ἐπὶ τῆς γῆς», ἄρα τά Ἐθνη ἐπάνω εἰς τήν γῆν εἶναι δημιουργήματα τοῦ Θεοῦ του.

Ὁ δέ Μέγας Βασιλεῖος ὁ οὐρανοφάντωρ, αὐτός πατέρας τῆς Ἐκκλησίας μας, μᾶς προτρέπει «τήν πατρίδα ἴσα τοῖς γονεῦσι τίμα». Δηλαδή νά τιμοῦμε καί νά ἀγαποῦμε τήν πατρίδα μας μέ τήν ἴδια ἀγάπη καί τήν ἴδια θεοδίδακτη τιμή πού τιμοῦμε καί τούς γονεῖς μας. Καί ἀφού ὁ Θεός ἔδωσε τήν ἐντολή νά τιμοῦμε τόν πατέρα μας καί τήν μάνα μας κατά τήν ἐρμηνεία τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, ἀπόρροια αὐτῆς τῆς ἐντολῆς εἶναι καί τό νά τιμοῦμε τήν πατρίδα μας καί τό ἔθνος μας. Καί δέν ξεχνοῦμε βέβαια ὅτι ὁ ἴδιος ὁ Χριστός μας ὅταν εἶδε μπροστά Του τήν πατρίδα Του, τήν ἐπίγεια τήν Ἱερουσαλήμ, ἐδάκρυσε καί ἐξέφρασε τό παράπονό Του: «Ἱερουσαλήμ, Ἱερουσαλήμ ποσάκις ἠθέλησα ἐπισυναγαγεῖν τά τέκνα σου ὃν τρόπον ἐπισυνάγει ὄρνις τὰ νοσσία ἐαυτῆς ὑπὸ τὰς πτέρυγας καί οὐκ ἠθελήσατε;». Μ' αὐτήν λοιπόν τήν θεολογική πεποίθηση ὅτι ὅταν ἀναφερόμεθα στήν ἱστορία τοῦ ἔθνους μας ἐπιτελοῦμε θεάρεστη διακονία, ἤρθαμε σήμερα ἐδῶ, μέ τήν Χάρη τοῦ Θεοῦ καί τήν γεμάτη ἀγάπη καί στοργή κανονική εὐχή καί εὐλογία τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί Πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου.

Ἦρθαμε στήν πόλη τῶν Ἀθηνῶν, στήν ὁποία ὑπάρχει αὐτός ὁ Ἱερός Ναός κτισμένος ἀπό τόν μέγαλο πυρπολητή, τόν Κωνσταντή Κανάρη. Ἦρθαμε στήν πόλη τῶν Ἀθηνῶν στήν ὁποία ὁ Κωνσταντῆς Κανάρης ὡς πολιτικός ἔδωσε πρότυπο καί εἰκόνα πολιτικοῦ καί γιὰ τίς μεταγενέστερες γενεές. Ἀσχετα ἐάν οἱ μεταγενέστεροι δέν τόν ἐμιμήθηκαν καί δέν τόν μιμοῦνται. Ἦρθαμε στή πόλη τῶν Ἀθηνῶν, ἡ ὁκοία διαφυλάσσει ὡς θυμαυρό τιμαλφέστατο ἐκείνη τήν μεγάλη καρδιά του ναυάρχου Κανάρη.

Ἦρθαμε ὅμως καί ἐμεῖς ἀπό τά σύνορα τῆς πατρίδος μας, ἀπό τά νησιά μας, πού καί οἱ πέτρες τους καί τά κύματα στίς ἀκρογιαλιές τους

μιλούν ελληνικά, όπως γράφει ο Όδυσσεας Ελύτης. Ήρθαμε για να σας φέρουμε κάτι που έσείς εδώ στην Αθήνα δεν τό έχετε. Ήρθαμε να σας φέρουμε μέσα στην παγωνιά του εποχικού αλλά και του πνευματικού και έθνικού χειμώνα, να σας φέρουμε την ζεστασιά απ' τόν δαυλό του Κανάρη, γιατί αυτή την ζεστασιά και αυτό τό φώς κρατήσαμε στα σύνορά μας που είναι δικά μας χώματα. Γιατί εκείνο που έκανε τόν Κανάρη να σταθεί μέ παλληκαριά μέσα στόν κόσμο, δέν ήταν τίποτα άλλο από τό παράλογο ή για τά θεολογικά δεδομένα, τό υπέρλογο τόλμημα εκείνης της βραδιάς της 7^{ης} Ιουνίου του 1822 που είναι αναγραφόμενη στόν Ίερό αυτό Ναό, στην ίδια ακριβώς πλευρά που βρίσκεται μέσα στό Ίερό ή Αγία Πρόθεση. Εκεί όπου ακριβώς ή Έκκλησία μας προετοιμάζει την αναιμακτο θυσία για να προσφέρουμε τά Άγια των Αγίων.

Μέσα στό ιερό τά Άγια των Αγίων της πίστεώς μας και στόν τοίχο του ναού τά Άγια των Αγίων του Έθνους μας. Τό μπόλιασμα της άγριελιάς του κλασικού Έλληνισμού μέ την καλλιέλαιο του χριστιανισμού, που έκανε ο Μέγας Βασίλειος και οι άλλοι Καππαδόκες κατέρες, επέτυχε και τό βλέπομε φωτεινό μετέωρο να πετάει στόν ουρανό τή βραδιά του Ιουνίου του 1822 μέ τό χέρι του Κανάρη. Ίσως ένας Όμηρος θά χρειαζόταν για να αποκαλέσει την ενέργεια αυτή του Ψαριανού πυρπολητή «άριστεία». Γιατί θά 'λεγα, σέ τί υπερεχει ή άριστεία του Αγαμέμνονος ή ή άριστεία του Μενελάου ή ή άριστεία του Αϊαντος μέσα στην Ιλιάδα από την άριστεία του Ψαριανού πυρπολητή;

Θά 'λεγα ότι ένας Ευαγγελιστής Μάρκος χρειαζόταν για να χαρακτηρίσει αυτό τό άνδραγάθημα του Κανάρη, τόλμη. Γιατί σέ τί διαφέρει εκείνη ή περίφημη τόλμη του εύσχημονος βουλευτού του Ιωσήφ από την Αριμαθαία που έπήγε και ζήτησε τό σώμα του Χριστού μας, από την τόλμη του Ψαριανού πυρπολητή που πήγε και άγωνίστηκε για να έλευθερώσει μιά Ελλάδα και να μάς την παραδώσει σήμερα σάν Έλλάδα του Χριστού; Γράφει ο ιερός ύμνογράφος αναφερόμενος σ' αυτό τό Έκκλησιαστικό γεγονός: «Πέπαιται τόλμα μαθητών Αριμαθαίας δέ άριστεύει Ιωσήφ». Να μέ συγχωρέσει ο Θεός, θά διασκευάσω τόν ύμνογραφικό αυτό στίχο της Μεγάλης Εβδομάδος μέ έναν ανάλογο έθνικό: «πέπαιται τόλμα ισχυρών της γής Ψαριανός άριστεύει τώρα πυρπολητής».

συνεχίζεται

Η φορολόγηση τῶν Κοινωφελῶν Ἰδρυμάτων

Τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Χίου, Ψαρῶν καὶ Οἰνουσσῶν

κ. Μάρκου

Σύμφωνα μέ τήν περ. γ', τοῦ ἀρθρου 45 τοῦ Ν. 4172/2013, τά νομίμως συσταθέντα μὴ κερδοσκοπικοῦ χαρακτήρος νομικά πρόσωπα δημοσίου ἢ ιδιωτικοῦ δικαίου, εἰς τά ὅποια περιλαμβάνονται καί τά κάθε εἶδους σωματεῖα καί ἰδρύματα, ὑπόκεινται εἰς φόρον εἰσοδήματος διά τά ἔσοδά τους τά ὅποια προέρχονται ἀπό κεφάλαιο (τόκοι, εἰσούδημα ἀπό ἀκίνητη περιουσία, μισθώματα κ.λπ.) καθὼς καί ἀπό ὑπεραξία μεταβιβάσεως κεφαλαίου, μέ ἐξαίρεσιν μόνο τά κάθε εἶδους ἔσοδά τους πού πραγματοποιιοῦνται κατὰ τήν ἐπιδίωξιν τῆς ἐκπληρώσεως τοῦ σκοποῦ τους, τά ὅποια δέν ἀποτελοῦν ἀντικείμενον φόρου (π.χ. ἔρανοι, κρατικές ἐπιχορηγήσεις δωρεές τρίτων κ.λπ.). Εἰδικότερα τά εἰσοδήματα ἀπό μισθώματα τά ὅποια πραγματοποιιοῦν τά παραπάνω νομικά πρόσωπα, θεωροῦνται καί φορολογοῦνται ὡς κέρδη ἀπό ἐπιχειρηματική δραστηριότητα, ὅπως ὀρίζεται εἰς τό ἀρθρον 47 τοῦ Ν. 4172/2013.

Κατά τήν ταπεινήν μας γνώμη αὐτός ὁ τρόπος φορολογήσεως τῶν Κοινωφελῶν Ἰδρυμάτων εἶναι ὑπέρμετρα ἐπαχθής διά αὐτά, διότι ἐξισώνοντάς τα μέ τά κερδοσκοπικά νομικά πρόσωπα, φτάνει μέχρι τοῦ σημείου νά ἀποδυναμώνη τήν ἐκτέλεσιν τοῦ κοινωνικοῦ τους ρόλου, ἐπιπλέον δέ εἶναι ἀδικος ἀφοῦ δέν ἰσχύει διά τίς κοινωφελεῖς περιουσίες οἱ ὁποῖες διατίθενται ὑπέρ τοῦ Δημοσίου καί ὑπό τό πρίσμα αὐτό εἶναι ἀντισυνταγματικός, διότι παραβιάζει τήν βασικήν συνταγματικήν ἀρχήν τοῦ ἀρθρου 4 παρ. 5 τοῦ Συντάγματος, σύμφωνα μέ τήν ὁποία οἱ φορολογούμενοι συνεισφέρουν χωρίς διακρίσεις εἰς τά δημόσια βάρη, ἀνάλογα μέ τίς δυνάμεις τους.

Εἰς τήν δύσκολη οἰκονομική πραγματικότητα τῶν τελευταίων ἐτῶν, πλῆθος κοινωφελῶν ἰδρυμάτων προσφέρουν καθημερι-

νώς σημαντικότεστον έργον εις τήν αντιμετώπισιν τής ανθρωπιστικής κρίσεως καί ειδικότερα εις τούς τομείς τής εκπαιδεύσεως, κοινωνικής πρόνοιας, του πολιτισμού καί τής υγείας. Τά ιδρύματα αυτά, έχουν κατά τό μέγιστον ποσοσιόν τους, ως μοναδικόν έσοδον τά μισθώματα ακινήτων πού κατέλειπον οί διαθέτες εις αυτά, θεωρώντας, κατά τά παγίως αποδεκτά μέχρι πρό ολίγων ετών εις τήν ελληνικήν κοινωνίαν, ότι τά εισοδήματα από μισθώματα είναι ή πιό σίγουρη καί σταθερή επένδυσις. Προτιμούσαν δηλαδή οί διαθέτες νά αφήσουν εισοδήματα από μισθώματα ακινήτων εις τό Ίδρυμα, παρά μία κατάθεσιν χρημάτων, διότι τά χρήματα, λόγω των πληθωριστικών πιέσεων έχαναν γρήγορα τήν αξία τους. Όμως ή πραγματικότητα αυτή έχει αλλάξει κατά τά τελευταία έτη. Η αξία των ακινήτων έχει υποβαθμιστεί σημαντικότερα καί ως εκ τούτου καί τά εισοδήματα από μισθώματα έχουν μειωθεί σημαντικότερα καί μάλιστα κατά πολύ μεγαλύτερο ποσοστό από ό,τι έχει μειωθεί ή αξία των ιδίων των ακινήτων, όπως προκύπτει από σχετικήν μελέτην τής Τραπεζής τής Ελλάδος.

Υπό τίς συνθήκες αυτές είναι απορίας άξιον αλλά καί αντιφατικόν τό ότι ό νομοθέτης εις τό άρθρον 45 του Ν. 4172/2013, χαρακτηρίζει ως «κέρδη» από επιχειρηματικήν δραστηριότητα, τά εισοδήματα από μισθώματα των Νομικών Προσώπων πού ό ίδιος εις τό άρθρον 1 του Ν. 4182/2013 χαρακτηρίζει «μή κερδοσκοπικά ιδρύματα», άφού τά εισοδήματα αυτά δέν παραμένουν εις τήν αποκλειστικήν διάθεσιν των Ίδρυμάτων ως κέρδη, τά όποια μπορούν νά τά διαθέσουν έλεύθερα κατά τήν βούλησή τους καί όπως κρίνουν σκόπιμο, είτε επανεπενδύοντάς τα είτε διαφυλάττοντάς τα, μέ κατάθεσιν εις ασφαλείς αποταμιευτικούς λογαριασμούς. Αντιθέτως τά μή κερδοσκοπικά ιδρύματα είναι από τόν νόμον υποχρεωμένα νά διαθέτουν τά έσοδά τους διά τήν επιτέλεσιν του όρισθέντος από τόν Οργανισμό τους κοινωφελούς σκοπού καί αν δέν τό πραγματοποιούν αυτό έλέγχονται από τήν εποπτεύουσα Αρχή, ή όποία είναι ή Διεύθυνση Εθνικών Κληροδοτημάτων του Υπουργείου Οικονομικών, ό δέ Ν. 4182/2013, όρίζει σημαντικότες κυρώσεις διά τούς διαχειριστές τής περιουσίας τους.

Συνεπώς, τὰ χρηματικά ποσά πού εισπράττουν από μισθώματα τὰ Κοινωφελῆ Ἰδρύματα, ἐφόσον διατίθενται διά τήν ἐκτέλεσιν τοῦ σκοποῦ τους θά μπορούσαν νά θεωρηθοῦν καί εἶναι πράγματι ἔξοδα τῶν Ἰδρυμάτων αὐτῶν, πού πρέπει νά ἀφαιροῦνται ἀπό τό εἰσόδημά τους, οὕτως ὥστε νά φορολογεῖται μόνο ὅ,τι δέν χρησιμοποιεῖται διά τήν ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ, ἀφοῦ βεβαίως κρατηθῇ καί ἕνα ποσοστόν ὡς ἀποθεματικόν ἀσφαλείας.

Εἰς τό σημεῖον αὐτό κρίνεται σκόπιμον νά ἀναφερθοῦμε σύντομα στό προῖσχυσαν νομικόν καθεστώς. Εἰς τό ἄρθρον 103 παρ. 1 περ. δ' τοῦ Ν. 2238/1994 ὀριζόταν ὅτι ἀπαλλάσσονται ἀπό τόν φόρον εἰσοδήματος τὰ εἰσοδήματα ἀπό οἰκοδομές γενικῶς καί ἀπό ἐκμίσθωσιν γαιῶν τῶν ἡμεδαπῶν νομικῶν προσώπων, πού νόμιμα ἔχουν συσταθεῖ ἢ συνιστῶνται καί τὰ ὅποια ἐπιδιώκουν ἀποδεδειγμένα κοινωφελεῖς σκοπούς.

Ἐν συνεχείᾳ, μέ τό ἄρθρον 1 περ. 6 τοῦ Ν. 2459/1997 (ΦΕΚ Α' 17) καταργήθηκε ἡ παραπάνω διάταξις καί μέ τήν παρ. 2 τοῦ ἁρθρου 35 τοῦ Ν. 2523/1997 (ΦΕΚ Α' 179) ὀρίσθηκε συντελεστής φορολογίας δέκα τοῖς ἑκατό (10%) διά τὰ εἰσοδήματα πού αποκτοῦσαν ἀπό τήν ἐκμίσθωσιν οἰκοδομῶν καί γαιῶν τὰ ἡμεδαπά νομικά πρόσωπα τὰ ὅποια ἐπιδιώκουν ἀποδεδειγμένα κοινωφελεῖς σκοπούς, καθώς καί τὰ ἡμεδαπά κοινωφελῆ ἰδρύματα. Ἀπό τὰ εἰσοδήματα αὐτά, πού θεωροῦντο ἀκαθάριστα ἔσοδα ἐξέπιπταν διά οἰκοδομές οἱ ὅποιες χρησιμοποιοῦντο ὡς κατοικίες, οἰκοτροφεῖα, σχολεῖα, φροντιστήρια, αἰθουσες κινηματογράφων ἢ θεάτρων, ξενοδοχεῖα, κλινικές καί σανατόρια ποσοστόν δέκα τοῖς ἑκατό (10%) διά ἀποσβέσεις καί ποσοστόν μέχρι δεκαπέντε τοῖς ἑκατό (15%) διά τὰ ἀσφάλιστρα κατά τοῦ κινδύνου πυρκαγιᾶς ἢ ἄλλων κινδύνων, διά ἔξοδα ἐπισκευῆς καί συντηρήσεως, καθώς καί διά τήν ἀμοιβήν δικηγόρου διά δίκες εἰς διαφορές ἀποδόσεως μισθίου ἢ καθορισμοῦ μισθώματος. Τὰ ποσοστά αὐτά περιορίζονταν εἰς πέντε τοῖς ἑκατό (5%) καί πέντε τοῖς ἑκατό (5%) ἀντιστοίχως, διά τό εἰσόδημα πού προκύπτει ἀπό οἰκοδομές πού χρησιμοποιοῦνται διά ἄλλες χρήσεις.

Κατόπιν, τό ποσοστόν φορολογήσεως τῶν μισθωμάτων τῶν κοινωφελῶν ἰδρυμάτων, ἀναπροσαρμόσθηκε καί ἔφτασε εἰς ποσοστόν κυρίου φόρου 20% ἐπὶ τῶν καθαρῶν μισθωμάτων, πλέον συμπληρωματικοῦ φόρου 3% ἐπὶ τῶν ἀκαθαρίστων καί εἰς ποσοστόν φόρου 10% διὰ τό εἰσόδημά τους ἀπό κινητές ἀξίες, μέχρι πού ἔφτασε μέ τόν ἰσχύοντα νόμο Ν. 4172/2013, εἰς ποσοστόν κυρίου φόρου 26% ἐπὶ τῶν καθαρῶν μισθωμάτων, πλέον συμπληρωματικοῦ φόρου 3% ἐπὶ τῶν ἀκαθαρίστων καί εἰς ποσοστόν φόρου 15% διὰ τό εἰσόδημα ἀπό κινητές ἀξίες, διότι ὁ νομοθέτης θεωρεῖ ἀδικοιολόγητα καί παράλογα ὡς κέρδος, ἀπό ἐπιχειρηματικὴν δραστηριότητα, τίς εἰσπράξεις τῶν μισθωμάτων ἀπό τὰ Κοινωφελῆ Ἰδρύματα.

Παρά τό ὅτι ὁ Νόμος ρητῶς ὁρίζει ὅτι, ἀπό τό ἀκαθάριστον εἰσόδημα ἀπό μισθώματα ἐκπίπτουν οἱ δαπάνες ἐπισκευῆς, συντηρήσεως, ἀνακαινίσεως καί οἱ πάγιες καί λειτουργικὲς δαπάνες καί κάθε εἶδους ἄλλη δαπάνη, τόσον ὁ Νόμος ὅσον καί οἱ σχετικὲς ἐρμηνευτικὲς ἐγκύκλιαι, ἀδικοιολόγητα ἐξαιροῦν ἀπὸ τὴν ἐκπτώσιν τίς δαπάνες ἐκπλήρωσης τῶν κοινωφελῶν σκοπῶν, δηλαδή τὰ ποσά πού διατίθενται διὰ ὑποτροφίες, οἰκονομικά βοηθήματα καί κάθε εἶδους κοινωφελεῖς παροχές σύμφωνα μέ τόν σκοπὸν τῶν ἰδρυμάτων. Δηλαδή τὰ Ἰδρύματα, πέρα ἀπὸ τὴν ἄμεση κοινωνικὴ συνεισφορά τους, εἰς τὴν οὐσίαν πληρώνουν καί φόρον ἐπὶ τῶν χρηματικῶν ποσῶν πού συνεισφέρουν εἰς τό κοινωνικόν σύνολον, ἀφοῦ φορολογοῦνται διὰ τὰ ποσά αὐτά σάν νὰ ἦταν καθαρὸ εἰσόδημα!

Ἀκόμα καί εἰς τὴν τελευταίαν ἐγκύκλιον τοῦ Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν (ΠΟΛ. 1044/10-2-2015 Γιά τὴν φορολογική μεταχείριση τῶν νομικῶν προσώπων μὴ κερδοσκοπικοῦ χαρακτήρος μέ τόν Ν. 4172/2013) ἀκολουθεῖται ἡ ἴδια γραμμὴ τῆς μὴ ἀναγνωρίσεως τῆς ἐκπτώσεως τῶν δαπανῶν ἐκπλήρωσεως τῶν κοινωφελῶν σκοπῶν τῶν ἰδρυμάτων, μέ ἀποτέλεσμα νὰ δημιουργεῖται μεγάλη ἀδικία εἰς βάρος τῶν Κοινωφελῶν Ἰδρυμάτων τὰ ὅποια ἔχουν εἰσόδημα σχεδόν ἀποκλειστικὰ ἀπὸ μισθώματα.

Ἡ ρύθμισις αὕτη τοῦ Ν.4182/2013 εἶναι ἀδίκη καί κατά τήν ταπεινήν μας γνώμη ἀντισυνταγματική, διότι παραβιάζεται τό ἄρθρον 4 παρ. 5 τοῦ Συντάγματος. Συγκεκριμένως, ἡ ἐπιβολή φόρου ἐπὶ τοῦ εἰσοδήματος ἀπὸ τήν ἐκμίσθωσιν ἀκινήτων τῶν Κοινοφελῶν Νομικῶν Προσώπων συνιστᾷ φορολόγησιν ἀνύπαρκτων κερδῶν, διότι φορολογεῖται τό ἀκαθάριστον εἰσόδημα ἀπὸ τὰ ἀκίνητα καί ὄχι τό τελικόν καθαρὸν ποσόν πού προκύπτει μετὰ ἀπὸ τήν ἀφαίρεσιν τῶν ἐξόδων λειτουργίας καί τῶν ἀπαραίτητων ἐξόδων διὰ τήν ὑλοποίησιν τοῦ σκοποῦ, ἐνῶ ἀντίθετα διὰ τὰ κερδοσκοπικά νομικά πρόσωπα ὁ Νόμος προβλέπει τήν φορολόγησιν τοῦ συνολικοῦ τελικοῦ καθαρῶ εἰσοδήματος. Μὲ τὸν τρόπον αὐτό, τὰ Κοινοφελῆ Ἰδρύματα τὰ ὅποια ἀποτελοῦν Νομικά Πρόσωπα Ἰδιωτικοῦ Δικαίου, συμμετέχουν εἰς τὰ δημόσια βάρη μέ φορολόγησιν ἀκαθαρίστων ἐσόδων, πολὺ πᾶνω ἀπὸ τίς δυνάμεις τοὺς μέχρι τοῦ σημείου νά ἀδυνατοῦν νά ἐπιτελέσουν τόν σκοπὸν τοὺς, ἐνῶ ὁ νομοθέτης κάνει ἀδικαιολόγητη διάκρισιν ὑπὲρ τῶν ἀντιστοίχων κοινοφελῶν περιουσιῶν πού διατίθενται ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου καί ἔχουν εἰσοδήματα ἀπὸ μισθώματα ἀκινήτων, ἀφοῦ οἱ τελευταῖες ἀπαλλάσσονται πλήρως τῆς φορολογήσεως, παραβιάζοντας ἔτσι τίς βασικὲς ἀρχές τῆς δίκαιης φορολογήσεως. Ἀλλὰ μέ τήν ρύθμισιν αὐτήν προκύπτει καί δυσμενέστατη μεταχείρισις τῶν κοινοφελῶν ἰδρυμάτων ὑπὲρ τῶν κερδοσκοπικῶν νομικῶν προσώπων, δεδομένου ὅτι τὰ τελευταῖα ἀποβλέπουν εἰς τήν ἀπόκτησιν κέρδους, ἡ ὅποια καί προσδιορίζει τήν φοροδοτικὴν τοὺς ἱκανότητα, ἐνῶ τὰ πρῶτα ἀπὸ τῆ φύσιν τοὺς δὲν ἔχουν τέτοιο σκοπὸ. Διὰ τήν ἀντιμετώπισιν τῶν ἰδιαιτεροτήτων αὐτῶν τῆς κάθε κατηγορίας φορολογουμένων, ὁ συντακτικὸς νομοθέτης ἐπιτάσσοντας τὴ συνεισφορὰν τῶν πολιτῶν εἰς τὰ δημόσια βάρη ἀνάλογα μέ τὴ φοροδοτικὴν τοὺς ἱκανότητα, παρέχει ταυτόχρονα εὐρεία εὐχέρειαν εἰς τόν νομοθέτην νά καθορίσῃ τό σύστημα φορολογίας τοῦ εἰσοδήματος τῆς κάθε κατηγορίας καί ἐν προκειμένῳ νά καθορίσῃ τὰ ποσὰ πού ἀφαιροῦνται ἀπὸ τὰ ἀκαθάριστα

ἡ συνέχεια στὴ σελίδα 19

ΛΟΓΟΣ ΚΑΤΗΧΗΤΗΡΙΟΣ
ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΝΑΡΞΕΙ
ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗΣ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΤΗΣ
+ ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΣ
ΕΛΕΩΙ ΘΕΟΥ
ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ -
ΝΕΑΣ ΡΩΜΗΣ
ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ

ΠΑΝΤΙ ΤΩ ΠΛΗΡΩΜΑΤΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ,
ΧΑΡΙΣ ΕΙΗ ΚΑΙ ΕΙΡΗΝΗ
ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ ΚΑΙ ΚΥΡΙΟΥ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ
ΧΡΙΣΤΟΥ,
ΠΑΡ' ΗΜΩΝ ΔΕ ΕΥΧΗ, ΕΥΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΣΥΓΧΩΡΗΣΙΣ

* * *

Ἀδελφοί καὶ τέκνα ἐν Κυρίῳ εὐλογημένα,

Διὰ τῆς χάριτος καὶ τῆς φιλανθρωπίας τοῦ Θεοῦ εἰσερχόμεθα ἀπὸ τῆς αὐριον εἰς τὸ στάδιον τῆς Ἀγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, τῆς καταλληλοτέρας περιόδου διὰ τὴν στροφὴν τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς, τῆς ἰδικῆς μας ψυχῆς, πρὸς τὸν Κύριον.

Ἡ περίοδος αὕτη εἶναι μία διαρκὲς κατάνυξις ἐνώπιον τοῦ ἐκτυλισσομένου καθ' ἡμέραν μυστηρίου τοῦ Θεοῦ, τοῦ μυστηρίου τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου. Διὰ τοῦτο ἡ παρεχομένη εἰς ἡμᾶς εὐκαιρία τῶν Τερῶν Νηστειῶν ἔχει ἐν ἰδιαίτερον χαρακτηριστικόν: τὴν ἀνάνηψιν καὶ τὴν νήψιν τῆς ψυχῆς, ἡ ὁποία καλεῖται ἰδιαίτερος κατὰ τὴν γέμουσαν θείων προτροπῶν καὶ ἀγιότητος περίοδον αὐτὴν νὰ συνειδητοποιήσῃ τὰ παροδικὰ καὶ τὰ ὀρώμενα καὶ νὰ μεταβῇ σταδιακῶς πρὸς τὰ μείζονα καὶ τὰ κρείττονα, πρὸς τὰ ἀόρατα.

Ἀναγλύφως καὶ ἐπιγραμματικῶς Ἀνδρέας ὁ Κρήτης διὰ τοῦ Μεγάλου Κανόνος τοῦ ὁμιλεῖ πρὸς ἑαυτὸν καὶ πρὸς πᾶσαν ψυχὴν θλιβομένην καὶ καταπονουμένην ὑπὸ τῶν πειρασμῶν καὶ τῶν

περισπασμών τῆς παρούσης ζωῆς. Συναισθανόμενος ὁ Ἅγιος τὸ βάρος τῆς πονεμένης ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν ἀνθρωπίνης ψυχῆς, ἐν ἀγωνίᾳ κραυγάζει: «Ψυχὴ μου, ψυχὴ μου, ἀνάστα τί καθεύδεις;». Ἡ κραυγὴ αὐτὴ ὁδηγεῖ εἰς τὴν συνειδητοποίησιν τῆς ματαιότητος καὶ εἰς τὸν ἀνέκφραστον φόβον τοῦ τέλους τῆς ἐπιγείου ζωῆς: «τὸ τέλος ἐγγίζει καὶ μέλλεις (ψυχὴ μου) θορυβεῖσθαι». Ἐνώπιον τοῦ ἀπροσδοκίτου τέλους τῆς ζωῆς ποὺ ἔρχεται «ὡς κλέπτῃς ἐν νυκτί», καλεῖ ἑαυτὸν ὁ τῆς Κρήτης Φωστήρ καὶ κάθε πονεμένην καὶ ὑπὸ τοῦ φόβου τῆς ἀνασφαλείας διακατεχομένην ψυχὴν: «Ἀνάνηψον», λοιπόν, «ἵνα φεῖσθαι σου Χριστὸς ὁ Θεός, ὁ πανταχοῦ παρὼν καὶ τὰ πάντα πληρῶν».

Ἡ Ὁρθόδοξος Πατερικὴ διδασκαλία καὶ φωνὴ μᾶς καλεῖ, κατὰ τὸ ἐνώπιόν μας στάδιον, νὰ συναισθανθῶμεν ὁ καθεὶς «ποῖοι εἴμεθα, ποῦ εὐρισκόμεθα καὶ ποῦ ὑπάγομεν», ποῦ κατευθυνόμεθα δηλαδὴ. Νὰ αἰσθανθῶμεν τὸ μάταιον τοῦ προσκαίρου βίου καὶ νὰ μετανοήσωμεν δι' ὅσα «ἐν γνώσει ἢ ἐν ἀγνοίᾳ, ἐν λόγοις ἢ ἐν ἔργοις, ἐν ἐπιτηδεύμασι καὶ πάσαις (ἡμῶν) ταῖς αἰσθήσεσιν» εἰργάσθημεν μέχρι τοῦδε ὅχι κατὰ τὸ εὐαγγέλιον καὶ τὸν νόμον τῆς Χάριτος τοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ ἀνανήψωμεν. Μόνον τότε θὰ εὐρωμεν ἔλεος καὶ χάριν καὶ θὰ μᾶς φεισθῇ ὁ ἐτάζων καρδίας καὶ νεφροὺς καὶ τὰ κρύφια πάντα τῶν ἀνθρώπων καὶ τοὺς λογισμοὺς γινώσκων Κύριος καὶ δὲν θὰ μᾶς καταλογίσῃ τοὺς ἀδίκους λογισμοὺς, οἱ ὅποιοι ὁδηγοῦν εἰς μάταια καὶ ἀνώφελα ἔργα.

Ὁ ἐνώπιόν μας ἀγὼν συμποσοῦται εἰς τὴν νῆψιν καὶ εἰς τὴν ἀνάνηψιν μας, εἰς τὴν μετάνοιαν. Διὰ τῆς μετάνοιας, διὰ τῆς ἐπιγνώσεως τῆς καταστάσεώς μας δηλαδὴ, καὶ διὰ τῆς ἐξομολογήσεως, ἡ ζωὴ μας στεφανώνεται διὰ «τῆς ἀφέσεως τῶν ἁμαρτιῶν, διὰ τῆς κοινωνίας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, διὰ τοῦ πληρώματος τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν». Ἡ ἀνάνηψις ταυτίζεται πρὸς τὴν συνείδησιν τοῦ μετανοοῦντος ἀνθρώπου (Πρβλ. Β' Κορ. α', 12 καὶ Ρωμ. β', 15). Ἡ συνείδησις εἶναι δῶρον τοῦ Θεοῦ.

Ἀδελφοὶ καὶ τέκνα ἐν Κυρίᾳ,

Καλούμεθα οἱ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ νὰ βιώσωμεν τὴν περίοδον τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλῃς Τεσσαρακοστῆς ὡς χρόνον συνειδησιακῆς νήψεως καὶ ἀνανήψεως, ὡς στιγμὴν αἰωνιότητος τῆς Ὁρθοδόξου

ταυτότητός μας. Δηλαδή, καλούμεθα νὰ ζήσωμεν καὶ νὰ συμβιώσωμεν μὲ τὸν Χριστόν. Νὰ ζήσωμεν ἐκκλησιαστικῶς καὶ πνευματικῶς. Διότι μόνον εἰς τὴν ἐν Χριστῷ ζωὴν ὑπάρχει ἡ δυνατότης νὰ ἀνανήψῃ ἡ συνειδήσίς μας καὶ νὰ ἀνέλθωμεν εἰς τὸν χώρον τῆς πραγματικῆς ἐλευθερίας καὶ τῶν ἀλανθάστων κριτηρίων πρὸς ἀνάπαυσιν καὶ λύτρωσίν μας.

Κατὰ τὴν ἑναρξιν τῆς εὐλογημένης ταύτης περιόδου, ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης καὶ ἡ Μήτηρ Ἁγία τοῦ Χριστοῦ Μεγάλη Ἐκκλησία ἐπισκέπτονται πᾶσαν Ὁρθόδοξον Χριστιανὴν ψυχὴν κοπιῶσαν καὶ πεφορτισμένην καὶ ἀπαραμύθητον ὑπὸ τῶν ἀξίων καὶ ἡδονῶν καὶ ἀπολαύσεων τῆς σαρκὸς καὶ τοῦ κόσμου τούτου, συμπορεύονται καὶ συμπροσεύχονται πρὸς τὸν «προσερχόμενον σφαγιασθῆναι καὶ δοθῆναι εἰς βρώσιν τοῖς πιστοῖς Βασιλέα τῶν βασιλευόντων καὶ Κύριον τῶν κυριεύόντων»: Ἀξιῶσον, Κύριε, πάντας τοὺς Ὁρθοδόξους πιστοὺς ἐν εἰρήνῃ καὶ συντριβῇ καρδίας νὰ διαπορευθοῦν τὴν ἱερὰν περίοδον καὶ τὸ ἀνοιγόμενον στάδιον, «χαριῶν καὶ δυναμῶν ὅπως προφθάσωμεν, ἐκτελέσαντες τὸν δρόμον ἀνδρικῶς, τὴν κυρίαν ἡμέραν τῆς Ἀναστάσεώς Σου, καὶ ἐν χαρᾷ στεφανηφοροῦντες αὐτὴν ἀκαταπαύστως αἰνέσωμεν» (πρβλ. ποίημα κυρίου Θεοδώρου, Τριώδιον).

Εὐλογοῦντες πατρικῶς ὑμᾶς, τέκνα ἀγαπητὰ καὶ πιστὰ τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας, καὶ ἡνωμένοι μαζί σας ἐν προσευχαῖς καὶ δεήσεσιν, ἐπικαλούμεθα ἐπὶ πάντας τὴν δύναμιν τοῦ Τιμίου καὶ ζωοποιοῦ Σταυροῦ καὶ τὰς πρεσβείας τῆς Κυρίας Θεοτόκου, τῶν ἁγίων Ἀγγέλων καὶ πάντων τῶν Ἀγίων, ὥστε ἅπαντες ἀξίως τῆς κλήσεως ἡμῶν ὡς Ὁρθοδόξων νὰ πολιτευθῶμεν, καὶ νὰ ἀπολαύσωμεν τοιοντοτρόπως τῆς τρυφῆς καὶ τῆς δόξης τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου, εἰς ὃν τὸ κράτος καὶ ἡ εὐχαριστία καὶ ἡ τιμὴ καὶ ἡ δύναμις καὶ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ἁγία καὶ Μεγάλη Τεσσαρακοστὴ, βίζ'

† Ὁ Κωνσταντινουπόλεως Βαρθολομαῖος
διάκυρος πρὸς Θεὸν εὐχέτης πάντων ὑμῶν

συνέχεια από την σελίδα 15

φορολογίας του εισοδήματος της κάθε κατηγορίας και εν προκειμένω νά καθορίζει τά ποσά πού αφαιρούνται από τά ακαθάριστα έσοδα τών κερδοσκοπικών και μή κερδοσκοπικών νομικών προσώπων μέ βάση τά ιδιαίτερα χαρακτηριστικά της κάθε κατηγορίας αυτών, όρίζοντας και τόν διακριτόν τρόπον φορολογήσεώς τους. Συνεπώς εις τό θέμα αυτό ό νομοθέτης έξισώνοντας τά κερδοσκοπικά μέ τά μή κερδοσκοπικά νομικά πρόσωπα ως πρός τόν τρόπον φορολογίας αλλά και τόν συντελεστήν φορολογήσεως, ενήργησε κατά παράβασιν της συνταγματικής αρχής του άρθρου 4 περ. 5, και δημιούργησε ένα δυσμενέστατο φορολογικόν πλαίσιον διά τά μή κερδοσκοπικά πρόσωπα ιδιωτικού δικαίου, τό όποιον εις τήν ούσίαν τά αποδυναμώνει σημαντικότητας ως πρός τήν εκτέλεσιν τών κοινωφελών σκοπών τους.

Εν προκειμένω μάλιστα, σχετικώς μέ τόν έλεγχον της χρησιμοποίησεως τών εισοδημάτων τους από μισθώματα διά τήν υλοποίησιν του σκοπού τους, θά μπορούσε ό νομοθέτης νά θέση ασφαλιστικήν δικλείδαν, όρίζοντας ως προϋπόθεσιν της εκπτώσεως τών δαπανών υλοποίησεως τών σκοπών του από τό Νομικόν Πρόσωπον, τήν πραγματοποίησιν τους μέσα εις τήν ίδιαν ή εις τίς επόμενες (3-5) διαχειριστικές χρήσεις από τήν εισπραξιν τών μισθωμάτων, έτσι ώστε αυτό νά αποτελέση ισχυρόν κίνητρον διά τήν υλοποίησιν τών σκοπών του από τά χρήματα πού θά εισπράττη από μισθώματα. Εις τήν περίπτωσιν δέ πού τό Κοινωφελές Ίδρυμα αποδεδειγμένα κωλυσιεργεί και δέν υλοποιεί τούς σκοπούς του από υπαιτιότητα τών διαχειριστών του, τότε μόνον νά φορολογείται διά τά εισοδήματα αυτά.

Διά όλους τούς παραπάνω λόγους πιστεύουμε ότι πρέπει οι συγκεκριμένες διατάξεις νά επανεξετασθούν εις τά πλαίσια της επανεξετάσεως της φορολογικής νομοθεσίας και εν όψει και της ψηφίσεως νέων φορολογικών νόμων.

ΑΠΟ ΤΙΣ ΔΙΔΑΧΕΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΑΝΘΙΜΟΥ ΤΟΥ ΧΙΟΥ

Νά μιμηθοῦμε τούς Πατέρες

Κυριακή τῆς Τυροφάγου 1935

Ἐφθάσαμεν, ἀδελφές, εἰς τό στάδιον τῆς ἁγίας Τεσσαρακοστῆς. Θεοῦ βοηθοῦντος νά ἀξιωθοῦμεν νά προσκυνήσωμεν καί τήν ἁγίαν Ἀνάστασιν. Ἦλθεν ὁ καιρός τοῦ ἀγώνος, γιά νά πολεμήσωμεν τόν διάβολον καί τά πάθη μας. Αὐτόν τόν καιρόν ἔφευγαν οἱ παλαιοί Πατέρες καί ἐπήγαιναν εἰς τήν ἔρημον· ἐπήγαιναν γιά νά παλέψουν καί νά νικήσουν τόν διάβολον. Καί ἐμεῖς λοιπόν ἐκεῖνους νά μιμηθοῦμεν. Δέν σᾶς λέγω νά φύγωμεν εἰς τήν ἔρημον ἀλλά νά ἀφήσωμεν, ἀδελφές, τά πάθη μας· νά ἀποφύγωμεν τήν καταλαλιά, τήν κακοήθεια, τήν παρακοή. Αὐτά νά πολεμήσωμεν· νά φύγωμεν εἰς τήν ἔρημον διά τῆς σιωπῆς.

Νά ἔχετε τήν εὐχήν μου, νά βάλετε μίαν καλήν ἀρχήν, ἀδελφές· ὅ,τι σᾶς λέγω νά ἀκοῦτε· νά μή μέ στενοχωρῆτε, διότι ἐγώ δέν εἶμαι μισθωτός· εἶμαι ποιμήν σας· θέλω τό καλόν σας καί ἐπιθυμῶ τήν σωτηρίαν σας· ἐπιθυμῶ νά σωθῆτε σεῖς, ἴσως εὖρω καί ἐγώ ὁ ταλαίπωρος κανένα ἔλεος εἰς τήν ψυχὴν μου. Ὅ,τι θά σᾶς εἰπῶ, νά μή στενοχωρεῖσθε, διότι ἐγώ πάντοτε διά τό συμφέρον σας ὁμιλῶ καί ὁ λόγος μου εἶναι πάντοτε διά τήν ὠφέλειάν σας· διότι καί ἐγώ ἀσθενής εἶμαι καί ἐπειδὴ καταλαβαίνω τάς δυνάμεις σας, ὁμιλῶ πολύ συγκαταβατικά. Ἐάν καμμιά φορά σᾶς μαλάκω, αὐτό εἶναι τό συμφέρον σας καί αὐτό σᾶς ἔκαμα· ἂν ἐσύ θυμώσης, δέν ἔχεις γνώσιν· διότι, ὅπως σᾶς εἶπα, δέν εἶμαι μισθωτός· εἶμαι ποιμήν ἀμίσθωτος. Ἐγώ ἐθυσίασα τό αἷμα μου ἐδῶ μέσα γιά σᾶς, γιά τήν ἀγάπην σας. Ἐάν δέν μέ ἔμελλε διά τάς ψυχάς σας, θά ἔλεγα «ὅ,τι θέλουν ἄς κάμουν»· τό λέγω καμμιά φορά, ἀλλά πάλι πονῶ καί ἐπιθυμῶ τήν σωτηρίαν σας.

Θέλω νά σᾶς εὐχηθῶ καί νά σᾶς παρακαλέσω, νά ἔχετε τήν εὐχήν μου, νά φυλάξετε τρία τινά: τήν ἐγκοπήν τοῦ θελήματος, τήν ἀγάπην καί τήν ὑπακοήν.

Σᾶς ἐρωτῶ: πῶς θά μπορέσετε νά τά φυλάξετε αὐτά; Θά τά φυλάξετε μέ τήν σιωπὴν σᾶς λέγω ἐγώ· ὅτι μέ τήν σιωπὴν θά μπορέσετε νά τά ἐφαρμόσετε. Τί δύσκολον πρᾶγμα εἶναι ἂν σοῦ ποῦν ἓνα λόγον, νά ταπεινωθῆς καί νά σιωπήσης; Θά εἰρηνεύσῃ ἡ καρδιά σου, θά ἡσυχάσῃ ὁ νοῦς σου, θά ἀναπαυθῇ τό πνεῦμα σου...λές τό

«Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ καί ἡ καρδιά σου εἶναι ὅλο χαρά καί εἰρήνη· ὅλο εὐφροσύνη καί ἀγαλλίασις.

Ποτέ νά μή δικαιῶντε τόν ἑαυτὸν σας· ἔστω καί δίκαιον νά ἔχης, νά μὴν ὁμιλῇς· χάσε τὸ δίκαιόν σου. Ὅταν εἰπῇς ὅτι θά φυλάξης αὐτά, θά σέ πολεμήσῃ ὁ διάβολος καί θά παρακινήσῃ καμμίαν νά σέ κεντήσῃ, διότι φυσικῶς τῷ λόγῳ αὐτός δέν ἡσυχάζει· ἐσύ ἐφόρεσες αὐτό τὸ μαῦρο ροῦχο, διὰ νά τόν πολεμήσῃς καί αὐτός θά ἡσυχάσῃ· Φυσικά θά σέ πολεμήσῃ, ἀλλά χρειάζεται ἀκατάπαυστος βία, ὑπομονή καί ἐπιμονή. Ἐάν μία ἀδελφή σέ ὕβριζε, ἐνθυμήσου ὅτι αὐτό τὸ πένθιμον φόρεμα τὸ ἐφόρεσες, γιὰ νά μὴν ἔχῃς δικαίωμα νά ὁμιλήσῃς· δέν πειράζει - πές-, καιρὸς πειρασμοῦ εἶναι, καί νά καταφεύγῃς εἰς τὴν προσευχήν. Διότι τὰ ὅπλα πρέπει νά τὰ ἔχῃς πλησίον σου. Πάντοτε τὸ «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ...», νά λές, διότι λέγει καί ὁ ἀπόστολος Παῦλος, «ἀδιαλείπτως προσεύχεσθε». Τὰ ὅπλα τοῦ μοναχοῦ εἶναι ἡ προσευχή, ἡ προσοχή, ἡ ἀκατάπαυστος βία, ἡ ὑπομονή καί ἡ ἐπιμονή. Ἐάν σέ διαιάξουν νά κάμῃς καμμίαν ὑπηρεσίαν νά ὑπακούσῃς μέ ὅλην σου τὴν προθυμίαν· διότι ἄλλοιῶς καί τὸ θέλημά σου κάμνεις καί εἰς τὴν παρακοήν θά πέσῃς. Ἐάν ὅμως ὑπακούσῃς, θά φέρῃς τὴν ἀγάπην. Ἀπ' αὐτά πού σᾶς λέγω, ἀδελφές, ἐγὼ δέν κάμνω τίποτα· εἶμαι ὡσάν τοὺς Φαρισαίους. Ἀλλά εἶπε καί ὁ Χριστός: «τὰ ἔργα τοὺς μὴν τὰ βλέπετε, τὰ λόγια τοὺς ὅμως νά κάμνετε». Μή μέ παρεξηγῇτε γιὰ ὅ,τι σᾶς λέγω· διότι ἐγὼ τὸν κάθε λόγον πού θά σᾶς πῶ, τόν σκέπτομαι καλά· τὸν λογαριάζω πολλές φορές καί ἔπειτα τὸν λέγω· προσπαθῶ πάντοτε νά μὴ σᾶς βλάψω.

Νά προσέχετε νά μὴ σᾶς νικᾷ ὁ θυμὸς· νά εἰσθε συμπαθεῖς, μακρόθυμες, ὑπομονετικές. Νά βάλωμεν μίαν καλὴν ἀρχὴν μέ σιωπὴν, μέ τὴν ἐγκοπήν τοῦ θελήματος, μέ τὴν ἀγάπην, μέ τὴν ὑπακοήν καί μέ ὅλα τὰ καλά. Ἐάν εἶσαι ἀσθενής νά διατάξῃς ὅ, τι θέλεις, ἀλλά ἐννοεῖται νά εἶναι διὰ ὠφέλειάν σου· ὄχι γιὰ ἡδονήν διότι τότε ἀλλοίμονον! Νά ἔχετε τὴν εὐχήν μου, νά σᾶς χαρίσῃ ὁ Χριστός τὴν ἀνδρείαν, τὴν ὑπομονήν, τὴν ταπείνωσιν, τὴν ὑπακοήν καί ὅσα εἶπομεν ἀνωτέρω καί νά βαδίζετε διὰ τῆς ὁδοῦ τῆς σιωπῆς. Νά εἰσθε εὐλογημένες.

Ἔτσι νά μιμούμεθα τοὺς Πατέρας.

* * *

ΤΕΡΑΣΤΙΑ Η ΕΥΘΥΝΗ ΤΩΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ - ΠΑΙΔΑΓΩΓΩΝ ΕΝΑΝΤΙ ΤΗΣ ΗΘΙΚΗΣ ΚΑΙ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ ΚΡΙΣΕΩΣ

Τοῦ κ. Κωνσταντίνου Γ. - Α. Νιάρχου,
Καθηγητοῦ Φιλοσοφικῆς Σχολῆς Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν

Ἡ ἀποστολή καί τό λειτούργημα τῶν ἐκπαιδευτικῶν - παιδαγωγῶν, τόσον εἰς τόν χώρον τῶν σχολείων, ὅσον καί εἰς τήν κοινωνίαν τῆς πατρίδος μας, εἶναι τεραστία. Ὅσοι ἐξ ἡμῶν, οἰκεία βουλήσει, ἐπελέξαμε τήν ἀποστολήν αὐτήν οὐχί ὡς ἐπάγγελμα, ἀλλά ὡς λειτούργημα, ἔχομεν τεραστίαν εὐθύνην ἐναντι τῶν τεκταινομένων καί δρωμένων εἰς βάρος τοῦ λαοῦ μας. Ἡ κυρία ἐνασχόλησίς μας, δηλονότι ἡ διδασκαλία καί ἐκπαίδευσις τῶν νέων εἰς τήν ἐπιστημονικήν εἰδικότητά μας, δηλαδή τά ἐπί μέρους μαθήματα, ἀσφαλῶς ἀποτελεῖ τήν ἐπαγγελματικήν ὑποχρέωσίν μας, τό καθήκον μας ἐναντι τῆς μισθοδοτοῦσης ἡμᾶς πολιτείας, καθ' ὅσον ὑποχρεωτικῶς ἀποτελοῦμεν μέρος τοῦ κοινωνικοῦ, τοῦ πολιτικοῦ καί τοῦ οἰκονομικοῦ ἰσικοῦ τῆς πατρίδος μας.

Υπερβάσις τῶν καθηκόντων μας ἀποτελεῖ τό λεγόμενον «χρέος» πρὸς τήν κοινωνίαν, τοὺς πολίτας αὐτῆς τῆς χώρας, ἐπὶ τῶν ὁποίων καθημερινῶς ἐπιβάλλεται ἡ πρωτοφανὴς ἀναλγησία τῶν ἰσχυρῶν, εἴτε τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας εἴτε τῆς οἰκονομικῆς ὀλιγαρχίας, πολὺ δέ περισσότερον τῆς ψυχολογικῆς καί πνευματικῆς καταπιέσεως. Δυστυχῶς, οἱ πάσης φύσεως ἰσχυροί, μέ τήν βοήθειαν τῶν ἀλόγιστως ψηφίζόντων Ἑλλήνων καί Ἑλληνίδων, ἐπέτυχον νά ἐξαφανίσουν καί τήν παραμικράν ἐλπίδα ἐπιτυχίας, ἀφοῦ τεχνηέντως κατέστρεψαν ὅλα τά συνεκτικά τῆς ἱστορικῆς μας αὐτοπροσωπίας στοιχεῖα, καί δὴ καί τό δράμα τῆς ζωῆς, τήν Ὁρθόδοξον Χριστιανικὴν πίστιν, ὡς τήν μοναδικήν ἀποκάλυψιν τοῦ Σύμπαντος ἐντὸς τοῦ Σύμπαντος, δηλονότι τοῦ μακροκόσμου ἐντὸς τοῦ μικροκόσμου, τοῦ ἀνθρώπου, κατὰ τόν Ἀριστοτέλη καί τοὺς φιλοσοφῆσαντας Πατέρας καί Μητέρας τῆς κατ' Ἀνατολὰς μοναδικῆς Καθολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Έναντι τῆς ἰσοπεδωτικῆς αὐτῆς μανίας καλούμεθα ἡμεῖς, οἱ Διδάσκαλοι τοῦ Γένους τῶν Ἑλλήνων, νά ἀντιτάξωμεν τὰ πνευματικά μας ὅπλα, διὰ τῶν ὁποίων θά ἐκπορθήσωμεν τήν ἀσφυκτικήν πολιορκίαν τῶν καταστρεπτικῶν τοῦ Γένους μας Δυνάμεων. Συστηματική φθορά τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Γλώσσης ἐπιχειρουμένη ὑπό ἐθνοπροδοτῶν «ὑπουργῶν παιδείας», ἐγκληματική στόχευσις κατὰ τῆς διδασκαλίας τῆς Ὁρθοδόξου Χριστιανικῆς Πίστεως, μέ «συμπόρευσιν δῆθεν θεολογούντων ἀ-θεολόγων», περιφρόνησις τῆς ἑλληνικῆς πολιτισμικῆς κληρονομίας, μέ δῆθεν «ψευτοκουλιουριάτικες» πολυπολιτισμικάς φαντασιώσεις, ὀδηγοῦν εἰς τήν πλήρη καταστροφήν. Ἡμεῖς οἱ παιδαγωγοί καλούμεθα νά δώσωμεν τήν μαρτυρίαν τῆς ὄντολογικῆς μας ὑπάρξεως, ὡς πρωτοστατοῦντες ἐναντίον πάσης ἐσωτερικῆς ἢ ἑξωθεν ἀπειλῆς, στοχευούσης εἰς τήν ἐδαφικήν καί πνευματικήν συρρίκνωσιν τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Οἱ καιροί οὐ μενετοί...

* * *

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΦΥΛΛΟ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟ ΠΡΟΝΟΙΑ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΧΙΟΥ, ΨΑΡΩΝ ΚΑΙ ΟΙΝΟΥΣΣΩΝ
κ. ΜΑΡΚΟΥ

* * *

- Ἐκδότης: Ἡ ἹΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΧΙΟΥ, ΨΑΡΩΝ ΚΑΙ ΟΙΝΟΥΣΣΩΝ.
- Ἀπευθύνεσθε: «ΚΑΤΑΡΤΙΣΙΣ» - Ἱερά Μητρόπολις Χίου, Ψαρῶν καί Οἰνούσων - Κων. Ἀράντου 24, Τ.Κ. 82100 - ΧΙΟΣ. Ἰστοσελίς: <http://www.imchiou.gr>
- Ἡ «ΚΑΤΑΡΤΙΣΙΣ» διανέμεται δωρεάν.
- Δεκτές αὐτοπροαίρετες δωρεές ἀναγνωστῶν, ὑπέρ τοῦ κατηχητικοῦ καί φιλανθρωπικοῦ ἔργου.

Ο ΑΓΙΟΣ ΠΑΪΣΙΟΣ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ

Του κ. Κωνσταντίνου Χολέβα- Πολιτικού Έπιστήμονος

Στις 13.1.2015 τό Οικουμενικό Πατριαρχείο ανέγραψε στο Αγιολόγιο της Εκκλησίας μας τόν Γέροντα Παΐσιο τόν Αγιορείτη. Πιστεύω ότι ή άγιασμένη αυτή μορφή μέ όσα έλεγε καί όσα έγραφε μπορεί νά βοηθήσει κάθε πιστό νά βρεϊ άπαντήσεις στά έρωτήματα: Ποιά ή στάση του Χρωτιανού άπέναντι στην Πατρίδα καί στον πατριωτισμό; Πρέπει έμεις οί Χριστιανοί Ορθόδοξοι νά ασχολούμαστε μέ τά Έθνικά Θέματα;

Ο Άγιος Παΐσιος συνήθιζε νά λέγει «Καί ή πατρίδα είναι μία μεγάλη οίκογένεια». Έπανελάμβανε μέ τά δικά του λόγια τή σοφία των Πατέρων της Έκκλησίας μας. Θυμίζω ότι ο Άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος στην 37^η Επιστολή του έγραφε: «Μητέρα τιμάν των όσίων. Μήτηρ δέ άλλη μέν άλλου. Κοινή δέ πάντων πατρίς». Η πατρίδα είναι ή κοινή μητέρα όλων μας, γράφει ο Άγιος Γρηγόριος, άρα τήν αγαπούμε όπως τήν μητέρα μας, αλλά αυτό δέν σημαίνει ότι μισούμε τίς μητέρες των άλλων. Έτσι καί ο Άγιος Παΐσιος τόνιζε ότι αγαπούμε τήν πατρίδα όπως αγαπούμε καί τήν οίκογένειά μας. Θα κάνουμε ό,τι μπορούμε γιά νά τήν βοηθήσουμε καί σέ δύσκολες καί σέ ευχάριστες στιγμές. Όλοι οί Άγιοι της Έκκλησίας μας καταφάσκουν τόν ύγιη πατριωτισμό, αλλά άπορρίπτουν τόν ρατσισμό, τόν έθνοφυλετισμό, τήν έθνική άλαζονεία.

Ιδιαίτερη ευαισθησία είχε ο Άγιος στό Μακεδονικό ζήτημα. Χάρηκε πολύ όταν διάβασε τό βιβλίο του άειμνήστου Νικολάου Μάρτη γιά τήν έλληνικότητα της Μακεδονίας καί έστειλε επαινετικό ποιηματάκι στον συγγραφέα. Επίσης γιά νά δηλώσει

τή σημασία πού ἔδινε στό ζήτημα εἶχε ἀναρτήσει στό κελλί του τήν προφητεία τοῦ Δανιήλ ἀπό τήν Παλαιά Διαθήκη, ἡ ὁποία ἀναφέρει τόν Μέγα Ἀλέξανδρο ὡς Βασιλέα τῶν Ἑλλήνων. Γιά τό κράτος τῶν Σκοπίων προέβλεψε ὅτι θά διαλυθεῖ. Ἐλεγε ὅτι τό κράτος αὐτό εἶναι κτισμένο ἀπό φαρσαλινούς χαλβάδες σέ σχῆμα τούβλου καί ἀργά ἢ γρήγορα θά καταρρεύσει. Οἱ διπλωματικές ἐξελίξεις μέχρι σήμερα δικαιώνουν τήν προφητεία του. Ἐπτά χρόνια μετὰ τήν ὁσιακή κοίμησή του (12.7.1994) καί συγκεκριμένα τό 2001 ξέσπασε αἱματηρή σύγκρουση μεταξύ τῶν Ἀλβανῶν, πού ἀποτελοῦν τό 30 % τοῦ κράτους τῶν ψευδομακεδόνων, καί τοῦ σλαβικοῦ πληθυσμοῦ. Ἡ ἐκεχειρία, ἡ ὁποία συνήφθη, εἶναι εὐθραυστη καί οἱ Ἀλβανοί πολιτικοί τῶν Σκοπίων δηλώνουν σαφῶς ὅτι ἀποτελοῦν κράτος ἐν κράτει καί ὅτι ὄνειρό τους εἶναι νά ἐνώσουν τίς δυτικές ἐπαρχίες τοῦ κρατιδίου μέ τό Κοσουφοπέδιο-Κόσοβο γιά τή δημιουργία τῆς Μεγάλης Ἀλβανίας. Ἢδη πολλοί διεθνολόγοι παραδέχονται ὅτι τό κράτος τῶν Σκοπίων θά διαλυθεῖ μεταξύ Βουλγάρων, Ἀλβανῶν καί Σέρβων. Κάτι ἤξερε, λοιπόν, ὁ Ἅγιος Παῖσιος! Φυσικά κατανοοῦμε ὅτι δέν πρέπει νά παραδώσουμε τό ὄνομα καί τήν κληρονομιά τῆς Μακεδονίας μας σέ ἓνα θνησιγενές μόρφωμα τό ὁποῖο σέ λίγα χρόνια θά διαλυθεῖ!

Οἱ προφητείες του εἶναι πολλές, ἀλλά προτιμῶ νά μήν τίς σχολιάσω καί νά μήν προβῶ σέ ἐρμηνεία. Ὅταν μιλοῦν γιά μελλοντικά γεγονότα ἁγιασμένοι ἄνθρωποι, μόνον ἄνθρωποι μέ ἀγιότητα καί πνεῦμα Θεοῦ μποροῦν νά τους ἐρμηνεύσουν. Ὁ Γέρων Παῖσιος εἶπε πολλά καί ἐνδιαφέροντα γιά τό μέλλον τῆς Τουρκίας, ἀλλά ἄς ἀφήσουμε τόν Θεό νά δώσει τίς ἀπαντήσεις. Ὅσοι παραπέμπουν στόν Ἅγιο γιά νά ἐρμηνεύσουν θέματα τῆς

καθημερινότητος καί τῆς διεθνούς ἐπικαιρότητος, ἀν καί τό κάνουν καλοπροαίρετα, φοβοῦμαι ὅτι δέν ὠφελοῦν πνευματικά.

Από τοὺς λόγους του, τοὺς ὁποίους κατέγραψαν οἱ μοναχὲς στὴ Σουρωτή, στὸ Μοναστήρι ὅπου εἶναι θαμμένος ὁ Ἅγιος, παραθέτω μερικές χαρακτηριστικές σκέψεις του γιὰ τὴν Ἑλλάδα καί τὴν εὐθύνη πού ἔχουμε ὡς Ἕλληνες:

«... Τέτοια κληρονομιά πού μᾶς ἔχει ἀφήσει ὁ Χριστὸς δέν ἔχουμε δικαίωμα νά τὴν ἐξαφανίσουμε στίς ἡμέρες μας. Θά δώσουμε λόγο στὸν Θεό. Εμεῖς, τό μικρὸ αὐτὸ ἔθνος, πιστέψαμε στὸν Μεσσία, μᾶς δόθηκε ἡ εὐλογία νά διαφωτίσουμε ὅλον τὸν κόσμον. Ἡ Παλαιὰ Διαθήκη μεταφράσθηκε στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα ἑκατὸ χρόνια πρὶν ἀπὸ τὴν ἔλευση τοῦ Χριστοῦ. Οἱ πρῶτοι Χριστιανοὶ τί τράβηξαν! Κινδύνευε συνέχεια ἡ ζωὴ τους. Τώρα τί ἀδιαφορία ὑπάρχει!... Ἐνῶ ἀνώδυνα σήμερα, χωρὶς νά κινδυνεύῃ ἡ ζωὴ μας, μπορούμε νά διαφωτίσουμε τὰ ἔθνη, νά γινόμαστε πιὸ ἀδιάφοροι; Ἄν σήμερα ἔχουμε λιγάκι εἰρήνη, ξέρεις τί ἔχουν τραβήξει οἱ παλιοί; Ξέρεις πόσοι θυσιάσθηκαν; Τώρα τίποτε δέν θά εἶχαμε ἂν δέν θυσιάζονταν ἐκεῖνοι. Καί κάνω μία σύγκριση: Πῶς τότε, ἐνῶ κινδύνευε ἡ ζωὴ τους, κρατοῦσαν τὴ πίστη τους, καί πῶς τώρα, χωρὶς καμμία πίεση, ὅλα τὰ ἰσοπεδώνουν!

Ὅσοι δέν ἔχουν χάσει τὴν ἐθνικὴ τους ἐλευθερία, δέν καταλαβαίνουν. Τοὺς λέω: «Ὁ Θεὸς νά φυλάξῃ νά μὴν ἐρθοῦν οἱ βάρβαροι καί μᾶς ἀτιμάσουν!» καί μοῦ λένε: «Καί τί θά πάθουμε;». Ακοῦς κουβένια; Ἄντε νά λείψετε, χαμένοι ἄνθρωποι! Τέτοιοι εἶναι οἱ ἄνθρωποι σήμερα. Δώσε τους χρήματα, αὐτοκίνητα, καί δέν νοιάζονται οὔτε γιὰ τὴν πίστη, οὔτε γιὰ τὴν τιμὴ, οὔτε γιὰ τὴν ἐλευθερία.

Τὴν Ὁρθοδοξία μας σάν Ἕλληνες τὴν ὀφείλουμε στὸν Χριστὸ καί τοὺς Ἁγίους Μάρτυρες καί Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας. Καί

τήν ἐλευθερία μας τήν ὀφείλουμε στούς ἥρωες τῆς Πατρίδας μας, πού ἔχυσαν τό αἷμα τους γιά μᾶς. Αὐτήν τήν ἀγία κληρονομιά ὀφείλουμε νά τήν τιμήσουμε καί νά τήν διατηρήσουμε καί ὄχι νά τήν ἐξαφανίσουμε στίς ἡμέρες μας. Εἶναι κρίμα νά χαθῇ ἓνα τέτοιο ἔθνος! Καί βλέπουμε τώρα, ὅπως πρὶν ἀρχίσει ἓνας πόλεμος στέλνουν ἀτομικές προσκλήσεις, ἔτσι καί ὁ Θεός μέ ἀτομικές προσκλήσεις μαζεύει ἀνθρώπους, γιά νά κρατηθῇ κάτι καί νά σωθῇ τό πλάσμα Του. Δέν θά ἀφήσῃ ὁ Θεός, ἀλλά πρέπει καί ἐμεῖς νά κάνουμε Ὅ,τι μποροῦμε ἀνθρωπίνως καί γιά ὅ,τι δέν μποροῦμε νά κάνουμε ἀνθρωπίνως, νά κάνουμε προσευχή νά βοηθήσῃ ὁ Θεός».

Βεβαίως ὁ Γέρον Παῖσιος δίδασκε μέ ἔμφαση ὅτι πρώτη προτεραιότητα πρέπει νά εἶναι ἡ πνευματική μας προετοιμασία καί ἔτσι θά ἔχουμε μεγαλύτερη δύναμη γιά νά ἀγωνισθοῦμε ὑπέρ τῆς πατρίδος καί τῶν Ἐθνικῶν Θεμάτων. Ἡ διδαχὴ τοῦ πάντως εἶναι μία σαφὴς ἀπάντηση σέ ὀρισμένους παραπλανημένους Χριστιανούς, οἱ ὅποιοι ἐν ὀνόματι μιᾶς παρερμηνευμένης οἰκουμενικότητος ἀρνοῦνται ἢ διστάζουν νά ἀγωνισθοῦν γιά τήν Πατρίδα καί τὰ Ἐθνικά Θέματα. Στὴν Ὁρθόδοξη Παράδοσή μας ἡ Οἰκουμενικότητα ἐναρμονίζεται καί δέν συγκρούεται μέ τὸν ὑγιῆ καί ἀφανάτιστο πατριωτισμό. Ἄς ακούσουμε τὴ φωνὴ τοῦ Γέροντος Παΐσιου καί ἄς ἀπορρίψουμε διεθνισμούς καί πολυπολιτισμικότητες, δηλαδή ξενόφερτες ιδεολογίες πού ἐπιδιώκουν νά μᾶς ἀποκόψουν ἀπὸ τίς ρίζες μας.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Γέροντος Παΐσιου Λόγοι, Τόμος Α', «Μέ πόνο καί ἀγάπη γιά τὸν ἄνθρωπο», Ἱερὸν Ἡσυχαστήριον Ἀγίου Ἰωάννου Θεολόγου Σουρατῆς, 1998.

Ἰσαάκ Μοναχοῦ: «Βίος Γέροντος Παΐσιου τοῦ Ἀγιορείτου», ἐκδοσὴ Ἱεροῦ Ἡσυχαστηρίου Τιμίου Προδρόμου Χαλκιδικῆς, 2004.

Ο πλουραλισμός, ή πολυπολιτισμικότητα καὶ τὰ Θρησκευτικά

Του Παναγιώτη Τσαγκάρη
Γενικοῦ Γραμματέα τῆς Πανελληνίας Ἑνώσης Θεολόγων

Μὲ τὴν ἱστορικὴ καὶ συγγραφέα Σώτη Τριανταφύλλου δὲν μπορεῖ κάποιος εὐκόλα νὰ συμφωνήσῃ, ἰδιαίτερα μάλιστα, μὲ πολλὰ ἀπὸ τὶς ἀφετηριακὰς ἀξιακὰς τῆς θέσεως ἀλλὰ καὶ τὶς συμπερασματικές τῆς κρίσεις. Ὅμως, μερικὰ ἀπὸ τὶς ἐκτιμήσεις τῆς στο βιβλίου τῆς «Πλουραλισμός, Πολυπολιτισμικότητα, Ἑνσωμάτωση, Ἀφομοίωση»¹ ἀξίζουν ἰδιαίτερης προσοχῆς καὶ ἐρευνας. Γιὰ παράδειγμα, εἶναι ἀξιοπρόσεκτες οἱ παρακάτω παρατηρήσεις τῆς, οἱ ὁποῖες κονιορτοποιοῦν τὸ μύθο τῆς πολυπολιτισμικότητας, ὡς ἓνα δῆθεν ἀνθρωπιστικὸ ἰδεώδες κι ὡς ἓνα ἰδεατὸ κοινωνικὸ, πολιτισμικὸ καὶ πολιτικὸ κατασκεύασμα.

Στὸ προαναφερόμενο βιβλίο τῆς, ἡ Σώτη Τριανταφύλλου τονίζει ὅτι «ἡ διανοητικὴ καταγωγὴ τῆς πολυπολιτισμικότητας εἶναι μαρξιστικὴ»². Ὁ μαρξιστικὸς τρόπος σκέψης, σύμφωνα μὲ τὴ συγγραφέα, ἀπέρριψε ὡς μισαλλόδοξο καὶ διχαστικὸ τὸν πλουραλισμὸ (δηλαδή, τὴν πλήρη ἀφομοίωση τῶν ξένων στὸν κοινωνικὸ κορμὸ στὸ πλαίσιο τῆς ἀνώτερης, ἐναντι τῶν ἄλλων πολιτικῶν συστημάτων, φιλελεύθερης δημοκρατίας)³ καὶ ὁδήγησε σ' ἓνα πολυπολιτισμικὸ πλαίσιο (στὴν ἀντίληψη δηλαδή, ὅτι ὅλοι οἱ πολιτισμοὶ εἶναι ἴσοι καὶ ὅλοι καλοί, γι' αὐτὸ καὶ ἀπαιτεῖται ἡ τριτοκοσμοποίηση τῆς Δύσης, στὸ πλαίσιο τοῦ «σεβασμοῦ» τῶν μεταναστών)⁴, ποὺ δὲν προσφέρει καμία λύση στὰ μεγάλα προβλήματα ποὺ ἀντιμετωπίζουν οἱ σημερινὲς δυτικὲς κοινωνίες⁵.

Ἀντιθέτως, τὸ πολυπολιτισμικὸ αὐτὸ πλαίσιο, εἶναι μία ἀπὸ τὶς κυριότερες αἰτίες τῶν δεινῶν τῶν σύγχρονων δυτικῶν κοινωνιῶν, ἐπειδὴ, ἀκριβῶς, ἀποτελεῖ μία πρακτικὴ κατακερματισμοῦ καὶ ἐξασθένισης τῶν δημοκρατικῶν θεσμῶν. Ἡ πολυπολιτισμικότητα, θὰ τονίσῃ ἡ συγγραφέα, «δὲν εἶναι ἡ συνέχιση καὶ ἡ ὑπέρβαση τοῦ πλουραλισμοῦ. Ἀντιθέτως, εἶναι ἡ ἀρνήσή του, ποὺ μᾶς ὁδηγεῖ σὲ κακοήθη κοινωνία»⁶.

«Ἡ πολυπολιτισμικότητα, λοιπόν, εἶναι μία αὐταρχική, ἀντι-ἀνθρωπιστική προοπτική»⁷, διότι, μέσω τῆς δημιουργίας «ἀστυνομίας τῆς σκέψης»⁸, ποὺ προωθοῦν οἱ ὁπαδοί της, ἐπιδιώκει τὴ «βίαση ἐπιβολὴ ἐνὸς μοντέλου ποὺ καταργεῖ τὴν ἔρευνα καὶ περιορίζει τὴν ἐλευθερία τῆς ἔκφρασης μὲ σκοπὸ τὴν «πολιτικὴ ὀρθότητα»⁹.

«Ἡ πολυπολιτισμικότητα, γιὰ τοὺς ὁπαδούς της, εἶναι δόγμα ποὺ ἀφορᾷ τὴν καθαρότητα τῆς καρδιάς καὶ ποὺ, ἐπομένως, θεωρεῖ ἀνηθικότητα ὁποιαδήποτε στάση δὲν εὐθυγραμμίζεται μὲ αὐτὴ»¹⁰. Ἡ χειρότερη πλευρὰ αὐτῆς, εἶναι οἱ κατηγορίες περὶ «ραιτισμοῦ», ποὺ ἐκτοξεύει ἐναντίον ὅσων ὑπερασπίζονται διαφορετικὲς ἀξίες¹¹. Ὅμως, «ἡ δημοκρατία προϋποθέτει τὴν ἀναγνώριση καὶ τὸν σεβασμὸ ὁρίων καὶ συνόρων, δηλαδὴ τὴν ἀναγνώριση καὶ τὸν σεβασμὸ τοῦ γεγονότος ὅτι ὁ Ἄλλος δὲν εἶναι "ἐμεῖς"»¹².

Τελικὰ, στὰ χέρια τῶν ὁπαδῶν τῆς πολυπολιτισμικότητας, «ἡ ἀπαίτηση τῆς ἀναγνώρισης τοῦ Ἄλλου, ἀνεξαρτήτως τοῦ ποῶς εἶναι καὶ τί πράττει, ἔχει γίνεи ἓνα δυναμικὸ μέσο γιὰ τὴν ἐφαρμογὴ αὐταρχικῶν πολιτικῶν»¹³. «Ἡ πολιτικὴ αὐτὴ φαίνεται ἐξυπνη, ἀλλὰ δὲν εἶναι»¹⁴, καταλήγει ἡ Σώτη Τριανταφύλλου.

Δυστυχῶς ὅμως, γιὰ τοὺς μαθητὲς τῶν ἐλληνικῶν σχολείων, τοὺς Θεολόγους καθηγητὲς ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν, αὐτὴν τὴν πολιτικὴ φαίνεται νὰ ἀκολουθοῦν οἱ συγγραφεῖς τῶν νέων Προγραμμάτων Σπουδῶν τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν¹⁵ ἀλλὰ καὶ ἡ σημερινὴ ἡγεσία τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας τῆς παρούσης Κυβέρνησης. Αὐτὴ ἡ πολιτικὴ εἶναι ἡ ρίζα τοῦ κακοῦ καὶ γιὰ τὰ ὑπόλοιπα «καινὰ δαιμόνια» ποὺ εἰσάγονται ἀπὸ τὴν Κυβέρνηση στὰ σχολεῖα (βλ σεμινάρια ἐνημέρωσης τῶν μαθητῶν γιὰ τὶς Ἐμφυλές Ταυτότητες, κ.λπ).

Ὅπως ἐπισημαίνει ὁ κ. Ἡρακλῆς Ρεράκης, Καθηγητὴς Παιδαγωγικῆς - Χριστιανικῆς Παιδαγωγικῆς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ ΑΠΘ, σὲ ἀρθρο-παρέμβασή του, «εἶναι σαφὲς πῶς τὸ νέο Πρόγραμμα Σπουδῶν τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν, ξεφεύγει ἐντελῶς ἀπὸ τὴν ὀρθόδοξη παράδοση, διαπνέεται ἀπὸ μία διεθνιστικὴ ἰδεολογία καὶ ἀπὸ μία, ὅπως οἱ ἴδιοι οἱ Συντάκτες τῶν παραπάνω Προγραμμάτων ὀνόμασαν, θεολογία τῆς πολυπολιτισμικότητας»¹⁶.

Ο Καθηγητής κ. Ρεράκης, επανειλημμένα, έχει, επίσης, τονίσει ότι τὰ Προγράμματα αυτά είναι προϊόντα ανθρώπων που εμφορούνται από μαρξιστικές κοσμοαντιλήψεις και προωθούν τις ιδέες μίας λανθασμένης αντίληψης της πολυπολιτισμικότητας, διαλυτικής της ορθόδοξης χριστιανικής πνευματικότητας των Ελληνόπαιδων και, κατὰ συνέπεια, της ελληνορθόδοξης ταυτότητας των Ελλήνων¹⁷.

Βέβαια, θα πρέπει εδώ να σημειώσουμε ότι οι Συντάκτες των παραπάνω Προγραμμάτων σε πολλά κείμενά τους συγχέουν ή και ταυτίζουν, προφανώς έσκεμμένα για επικοινωνιακούς λόγους, τις έννοιες πολυπολιτισμικότητα και πλουραλισμό¹⁸. Έτσι, λοιπόν, είναι πολύ πιθανόν όταν αναφέρονται στην πολυπολιτισμικότητα να ύπονουν τον πλουραλισμό, όπως τον προσδιορίζει ή συγγραφέας Σώτη Τριανταφύλου ή και το αντίθετο.

Όμως, και στην περίπτωση αυτή, ή υποτιθέμενη και επιδιωκόμενη, μέσω των Προγραμμάτων, όπως υποστηρίζουν οι Συντάκτες τους, άφομοίωση και ή ένταξη των αλλόθρησκων μαθητών στον κοινωνικό κορμό της ελληνικής κοινωνίας, γίνεται με τέτοιο τρόπο που ή τυχόν εφαρμογή αυτού του άντορθόδοξου, πολυθρησκειακού συνονθυλεύματος Προγράμματος Σπουδών του μαθήματος των Θρησκευτικών, «είναι βέβαιο, ότι, μέσω της μείξεως των πίστewων και των θρησκευτών, θα σύμβάλλει, αντιδημοκρατικά, στη σταδιακή κατάργηση των θρησκευτικών έτεροτήτων και θα όδηγήσει την ελληνική νεολαία σε μία πορεία όμογενοποίησης προς μία παγκόσμια θρησκεία για όλους !!!»¹⁹.

«Με τον τρόπο αυτό ύπάρχει ή πεποίθηση ότι θα ύπηρετηθεί ή Νέα Παγκόσμια Τάξη και το νέο παγκόσμιο Κράτος που σχεδιάζεται να έχει μία μοναδική παγκόσμια θρησκεία, την Πανθρησκεία, στην οποία θα συγχωνευθούν όλες οι έπιμέρους θρησκείες»²⁰.

Συμπερασματικά, θα λέγαμε, λοιπόν ότι, όπως κι αν έρμηνεύσει κανείς την επιχειρηματολογία των Συντακτών των νέων Προγραμμάτων Σπουδών του μαθήματος των Θρησκευτικών, θα διαπιστώσει εύχεράς ότι οι επιδιωκόμενοι στόχοι τους, όχι μόνο δέν έπιτυγχάνονται αλλά και τὰ αποτελέσματα που προκύπτουν από την έπιστημονική ανάλυση των δεδομένων των νέων Προγραμμάτων Σπουδών,

δικαιώνουν απόλυτα και τις πιο άρνητικές κριτικές αυτών των Προγραμμάτων.

Υποσημειώσεις:

1. Σώτη Τριανταφύλλου, Πλουραλισμός, Πολυπολιτισμικότητα, Ενσωμάτωση, Αφομοίωση, τρίτη έκδοση (πρώτη έκδοση 2014), εκδ. Πατάση, Αθήνα 2016.

2. Ό.π., σ. 211.

8. Ό.π., σ. 83.

3. Ό.π., σσ. 316-317.

9. Ό.π., σ. 27.

4. Ό.π., σ. 168.

10. Ό.π., σ. 164.

5. Ό.π., σ. 212.

11. Ό.π., σσ. 27-28.

6. Ό.π., σ. 31.

12. Ό.π., σ. 25.

7. Ό.π., σ. 86.

13. Ό.π., σ. 81.

14. Ό.π., σ. 212.

15. ΦΕΚ, αριθμ. 143573/Δ2, Αρ. Φύλλου 2920, τεύχ. Β', σ. 30860.

16. Ηρακλής Περάκης, «Το νέο πολυθρησκευτικό μάθημα θρησκευτικών και η κατάργηση της διαφορετικότητας», δημοσιεύτηκε με τίτλο «Τα νέα θρησκευτικά θα είναι ένα σούπερ μάρκετ θρησκειών», εφημερίδα «Ορθόδοξη Αλήθεια», 25-11-2015.

17. Ηρακλής Περάκης, α) «Κατήχηση ειδώλων υπό Δημοτικό και στο Γυμνάσιο: Η απόσχιση των μαθητών από την Ορθόδοξη Πίστη, ή ένταξή τους σε μία πολυ-θρησκευτική θρησκευτικότητα, ως στόχος του νέου Πιλοτικού Προγράμματος Σπουδών», περιοδικό της ΠΕΘ, «ΚΟΙΝΩΝΙΑ», τεύχος 4, Οκτώβριος - Δεκέμβριος 2013, β) «Η κατάργηση του χριστοκεντρικού μαθήματος των θρησκευτικών και η εισαγωγή της καλυθρησκείας υπό ελληνικό σχολείο», περιοδικό της Γενικής Μητροπόλεως Αιτωλίας και Ακαρνανίας, «Άγιος Κοσμάς ο Αιτωλός», τεύχος 27, Μάιος 2015.

18. Για παράδειγμα: Ό Στ. Γιαγκάζογλου, συντονιστής της συγγραφικής ομάδας του νέου ΠΣ, σε προγενέστερο άρθρο του με τίτλο: «Η φυσιογνωμία και ο χαρακτήρας του θρησκευτικού μαθήματος, Η θρησκευτική αγωγή στις σύγχρονες πολυπολιτισμικές κοινωνίες», στο Ανάλεκτα, Πλ, σ. 6-15, σημειώνει για το μέλλον του ΜτΘ τα εξής: «Το μάθημα δεν ανταποκρίνεται στην ανάγκη μίας ελεύθερης πλουραλιστικής κοινωνίας. Η λύση δεν είναι παρά η κατάργηση του όμολογιακού μαθήματος και η μετάβαση σε ένα ούδετερόθρησκο σχολείο ή η αντικατάσταση του όμολογιακού από το θρησκευσιολογικό μοντέλο».

19. Ηρακλής Περάκης, «Το νέο πολυθρησκευτικό μάθημα θρησκευτικών και η κατάργηση της διαφορετικότητας», ό.π.

20. Ηρακλής Περάκης, «Τα νέα Προγράμματα Σπουδών στα θρησκευτικά και η αλλοίωση της ελληνορθόδοξης ταυτότητας», εφημερίδα «Ορθόδοξος Τύπος», 27-1-2017.

* * *

Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΕΘΝΟΥΣ ΜΑΣ

Στή μνήμη του αδελφοῦ μου.

Αθήνα 02-02-2017

Σεβασμιώτατε εύλογείτε,

Ονομάζομαι Παναγιώτης Τουλίτσης καί είμαι ὁ ἀδελφός τοῦ ὑποπλοιάρχου **Ἀναστασίου Τουλίτση**, Κυβερνήτη τοῦ Ἑλικοπτέρου ποῦ κατέπεσε στήν Κίναρο στίς 11-2-2016. Πήρα τό θάρρος νά σᾶς γράψω βλέποντας τήν μαχητική- πατριωτική στάση ποῦ τηρεῖτε ἐπισκεπτόμενος τὰ ἀκριτικά φυλάκια τῆς περιφέρειας σας.

Θά μείνω στήν φράση σας «**Οἱ δικοί μας τίτλοι ἰδιοκτησίας στά ἑλληνικά νησιά εἶναι ἀρχαιότεροι**» καί «**Ἐνα εἶναι τό χρέος μας νά παραδώσουμε τήν Ἑλλάδα μας στά παιδιά μας ἐλεύθερη**».

Γιά ἓνα τέτοιο νησί ἔπεσε καί ὁ ἀδελφός μου στήν Κίναρο.

Σεβασμιώτατε, θέλω νά σᾶς ζητήσω μιὰ μικρή χάρη. Σᾶς ἐσωκλείω μικρό δῖπτυχο μέ τό ὄνομα τοῦ κεκοιμημένου ἀδελφοῦ μου. Σέ ἑννέα ἡμέρες κλείνει ἓνα χρόνο νεκρός. Σᾶς παρακαλῶ θερμά ἐάν σᾶς εἶναι ἐφικτό νά τόν μνημονεύετε στά δῖπτυχα τῶν κεκοιμημένων κατὰ τήν Θεία Λειτουργία.

Συγχωρέστε μου τήν παρρησία.

Παναγιώτης Τουλίτσης

ΥΠΕΡ ΑΝΑΠΑΥΣΕΩΣ

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΤΟΥΛΙΤΣΗ

ΚΥΒΕΡΝΗΤΟΥ ΕΛΙΚΟΠΤΕΡΟΥ

(ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΙΚΟΥ ΝΑΥΤΙΚΟΥ)

ΠΕΣΟΝΤΟΣ ΕΝ ΤΗ ΝΗΣΩ ΚΙΝΑΡΩ

ΤΗ 11/02/2016

Ἱερός Ναός Ὑπαπαντῆς τοῦ Κυρίου Καρδαμύλων Χίου.

Τό Γυμνάσιον Χίου ἰδρυμέν τό 1792.

Ἱερὰ Εἰκὼν Ὑπαπαντῆς τοῦ Κυρίου ἐκ τοῦ τέμπλου Ἱ. Ν. Ἀγ. Νικολάου Βροντάδου.